7211 K09

Akbaba

Bu Sayıda:

CHP KAZAN BİZ FIRÇA!

— Maliye Bakanı, vergi konusunda kadınları yardıma çağırdı. —

**«Bir elinde cımbız,
Bir elinde ayna..
Umurunda mı dünya!»**

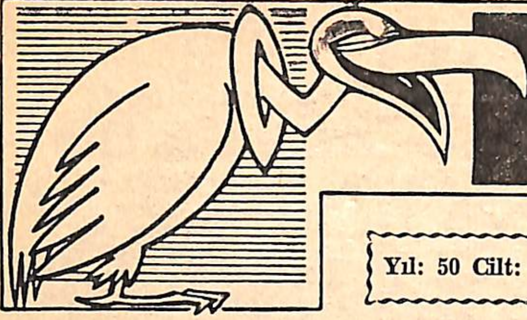
1972
YILI İKRAMİYE PLANI:

20
MİLYON
LİRA

Sayın Mevduat Sahiplerine
bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 346 — 21)

Akbaba

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 11 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Mart 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Ecevit, dokuz şart ileri sürdü.
— Gazeteler —

— Dokuzum durak!..

BOŞ DÜŞENLER !

BAZILARI insanların gerçek yüzlerini tanımak için en iyi yerin içki sofrası olduğunu iddia eder, bazıları da gizli benliklerin ancak kumar masasında açığa vurulduğunu söylerler.

Aslında hırsları kurcalayıp gergin sinirlere ses verdiren her hangi bir durum insan duygularının anahtarı olabilir.

Toprak Reformu Ön Tedbirler Tasarısının, Meclis Geçici Komisyonunda görüşülmesi öyle bir durum işte. O komisyon salonunda tartışılırken sık sık duygusal patlamalara tanık olunuyor.

Geçen hafta da orada ilgi çekici sahneler yaşandı.

Tarım Bakanının komisyona katıldığı gün bir milletvekili, hem Bakanın, hem de komisyon üyelerinin mal beyanında bulunmalarını bir önerge ile istedi. Bunun üzerine yine o günkü toplantıya katılmış bulunan Devlet Bakanı Öztrak hemen güzel bir açıklama yaparak, annesinden kendisine kalacak araziyi toprak reformuna bağışlamak için gerekli hazırlıkları başlatmış olduğunu bildirdi.

Arkadan Komisyon Başkanı söz alarak:

— Karımın ve benim bir karış toprağımız yoktur, dedi.

Öteki üyelerden bazılarının da aynı yönde konuşup kendi durumları üstüne birtakım açıklamalar yapmaya hazırlanmakta oldukları anlaşılıyordu. O sırada uzun yıllardan beri Türkiye'de her türlü toprak reformu fikrini baltalamakla ün yapmış bir üyenin sinir içinde haykırdığı duyuldu:

— Toprak sahibi olmak suç mudur?

Yurdumuzun son on yılda her şeye rağmen nereden nereye gelmiş olduğunu göstermesi bakımından, bir Meclis komisyonunda bugün böyle şeylerin konuşulması ve o üye gibi bir kimsenin öyle bir soru sormak ihtiyacını duyması gerçekten ilgi çekicidir.

Söz konusu üyenin cevapsız kalan sorusunu biz burada cevaplandırmaya çalışalım.

Toprak sahibi olmak suç değildir.

Ekmek bıçağı sahibi olmak da suç değildir.

Ancak, ekmek bıçağınızı başkalarının boğazına dayamaya kalkarsanız suç işlemiş olursunuz.

Toprak sahipliği de başkalarını toprak edinme hakkını kullanmaktan alakoyacak bir silâh niteliğine bürününce Anayasa çizgisine ters düşer.

Yazık ki sözünü ettiğimiz kişi, komisyonun öyle ters bir tutum içindeki tek üyesi değil. Başkaları da o paraleldeki duygularını yine insanı gülümseten yollardan açığa vuruyorlar ara sıra.

Bilirsiniz, bizim geleneklerimize göre izdivaç bağı çok önemli ve değerlidir. Ecdadımız nikâha en küçük zararı dokunabilecek davranış ve sözlerden dikkatle kaçınır, «karının boş düşmesi» denilen olaydan dehşet duyarlardı.

Eminiz ki Komisyonun toprak sahipliğine ve geleneklere bağlı görünen üyelerine sorsak, onlar da izdivaç bağlarını kutsal saydıklarını söylerler.

Gelgelelim görüştükleri tasarının bir maddesinin bir fıkrası şöyle bir hüküm getiriyordu:

Karı koca arasında toprak satılmışsa, bazı şartlarda bu devir geçersiz sayılacak.

Üyelerden bir kaçı toprak satışını geçerli kılmak üzere birçok çiftin yabancı duruma gelmek isteyeceklerini, tasarıdaki o fıkranın boşanmalara yol açacağını ciddiyetle ileri sürdüler.

İçlerinden biri kendi durumlarını da söz konusu ederek aynen şöyle dedi:

— Yâni şimdi biz bu hükümler kabul edilirse karılarımızı mı boşayacağız?

Bu sorudan çıkan anlam, toprak boşamanın karı boşamaktan daha güç olduğu değil midir?

Güler misiniz, ayıplar mısınız?

Biz gülmeye çalışıyoruz.

Ayrıca durumda sevinilecek bir taraf da bulduk galiba.

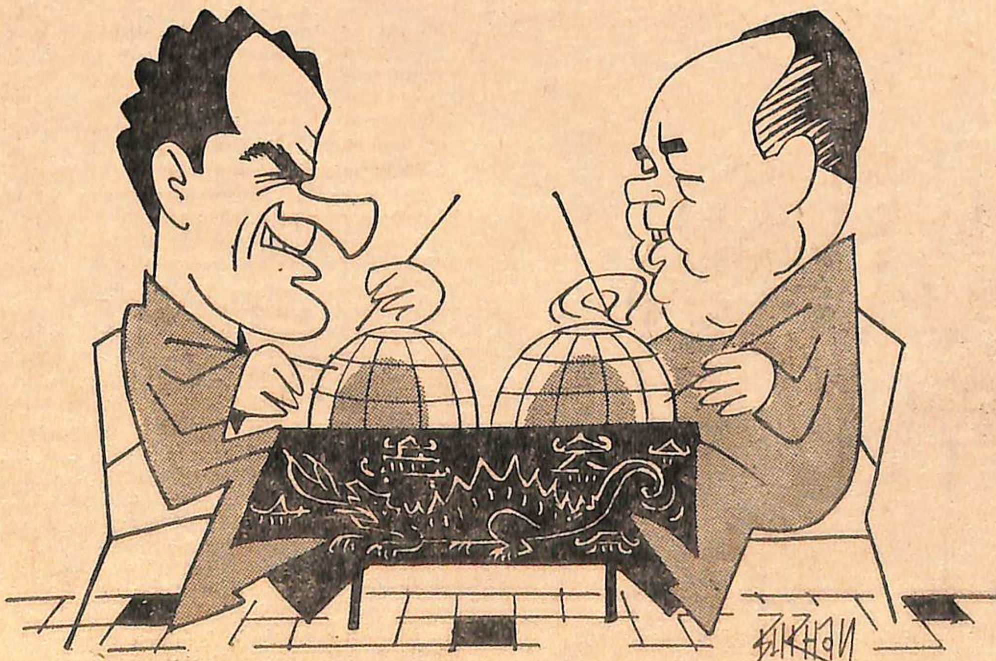
Geçen hafta yapılan Aile Plânlaması Seminerinde nüfusumuzun hızla artışının durdurulması için her yoldan yararlanmak gerektiği belirtildi.

Acaba, diyoruz, kanunlarımıza yukarıdaki gibi birçok maddeler serpiştirilse bazı vatandaşlarımız ince çıkar hesapları yaparak eşlerini boşamazlar mı?.. Ve çoğalmaları ihtimali öylece azalmış olmaz mı?

Hem o kadar bencil hesaplar yüzünden yuvalarını dağıtarak çoğalma imkânını kaybedenler, vatan yüzeyine yayılmaları zaten istenmiyecek kişiler olmaz mı hep?

Ne dersiniz?

AKBABA

— Nixon, «Çubuklarla yemek yemeyi öğrendim» dedi. —

VELİ EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

DÖRT yıl odacılık yapıp, uzunca bir zaman yattıktan sonra tekrar aynı işe almadılar Veli efendiyi... Bir kaç kez gitti geldi daıreye. Her seferinde de atlattılar onu... Şöyle dediler, böyle dediler, ama aradan altı ay gibi uzun bir zaman geçtikten sonra Veli efendi de anladı ki, kendisini tekrar bu işe almayacaklar. Bunun üzerine bir daha da kendine hiç iş aramadı Veli efendi. Nasıl olsa karısı fabrikanın birinde kendisine bir iş bulmuş, çoluk çocuğun ekmek parasını kazanmaya başlamıştı... Veli efendi de kendini çocukların okumalarına adamıştı. Oğlanlardan ufağı ilkokul dördüncü sınıfa, büyüğü de ortaokul birinci sınıfa gidiyorlardı. Karısı çok zamanlar:

— Git herif git, kendine bir iş bul, dediğinde, o, aynı sözü söylüyordu:

— Ben bu çocukları okutacağım, büyük adam edeceğim.

Karısı Fatma, ağzını açmıyordu amma, için için kızıyordu Veli efendiye. Veli efendi, iyiden iyiye tembelliğe alışmıştı. Ama Veli efendiye kalırsa, işi çoktu. O kendisini, çocukların okumalarına adadığı günden itibaren bu işi, iş edinmişti...

Biliyordu ki, salı sabahları sınıftaki oğlanın öğretmeni, Fazlı bey pazara çıkıyor... Ne yapar eder, pazarda onun yolunu gözler, Fazlı beyin filesindeki şu bu, iki üç kiloya yaklaşınca, hop diye karşısında belirirdi:

— Ben götüreyim efendim!...

Fazlı bey, fileyi Veli efendinin elinden çekmeye çalışır, almak için hayli uğraşır, dünyanın dilini dökerdi amma, Veli efendi bir kez filenin ucundan yakaladıktan sonra mümkünü yok bırakmazdı... Fazlı bey, ıkına sıkıla, belki de bazan alacağı birçok şeyleri almadan, sadece Veli efendi arkası sıra dolaşmasın diye, çabucak pazar alışverişini bitirir, ondan sonra Veli efendi arkada, kendisi önde evin yolunu tutarlardı. Fazlı bey o kadar, Veli efendinin yanına yaklaşmaya çalışır, onunla bir ahbap gibi konuşmak isterdi amma, Veli efendi, bunu bildiği için hep geriden geriden gelir, saygısında hiç mi hiç kusur etmezdi...

— Aman Veli efendi sana zahmet oluyor, dendiğinde, Veli efendi:

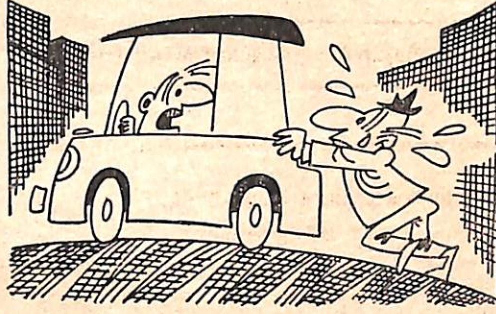
— Aman efendim ne demek, ben de çocuklar da sizin köleniz, der işin içinden çıkardı...

Fazlı bey de şaşardı, nasıl olur, nasıl bilir, kimse akıl erdiremez, Fazlı beyin odunu mu kırılacak, sanki yerden biter gibi bitiverirdi Veli efendi:

— Nereye efendim?

— Vallahi hiç Veli efendi, şöyle biraz şey için de...

Yâni ya. Fazlı beyin yerine gezmek mümkün olsa, hiç çekinmez Veli efendi:

— Aman efendim siz yorulmayın, ben sizin yerinize gezerim, derdi...

Neden sonra, öğrenirdi Veli efendi, Fazlı beyin bir odun kırıcısı aradığını. Ondan sonra Veli efendiyi tutana aşkolsun, hemen geriye döner, doğruca Fazlı beyin kapısına dayanır:

— Abla, Fazlı bey beni gönderdi, odun kıracağım, derdi...

Boğazını sık, yaptığı iş için de bir kuruş para almazdı.

Bakarsınız, sanki biliyormuş gibi, suların kesildiği anda, iki teneke suyla dayanırdı kapıya Veli efendi:

— Fazlı bey suyunuzu geçirdim...

Yalnız Fazlı bey için mi? Ortaokul birinci sınıfa giden oğlunun öğretmenleri için de aynı şeyi yapardı. Tarihe kim geliyor, matematiğe kim geliyor, türkçeye kim geliyor, müziğe kim geliyor, hepsini bir bir oğlundan sormuş öğrenmiş, sonra bu öğretmenleri takip etmeye başlamıştı. Müdür yardımcılarından, müdüre dek hepsinin evini öğrenmişti Veli efendi... Suyun kesildiği günler, camilerden, şuralardan buralardan doldurduğu teneke teneke suları bir bir taşırdı öğretmenlerin evlerine... Öğretmenlerin hepsi de Veli efendi para almadığı için üzgün, hattâ bu bedelsiz işten memnun değillerdi ama, kimse Veli efendiye lâf dinletemezdi ki. Bir su kesilmeye görsün, Veli efendi'ye gün doğardı... Suyu boşalttıktan sonra tek söz söylerdi Veli efendi:

— Vallahi kulunuz Osman, yâni benim oğlum, 62 Osman derslerine çok çalışıyor öğretmeni...

Örneğin Türkçe öğretmeni Sezai bey boğazına düşkün olduğu için her sabah sekizde manava kasaba uğrardı. Onun için Veli efendi, daha saat sekize on varken Sezai beyin evinin önünde olurdu. Sezai beyi görünce yerlere dek eğilir, ondan sonra ardı sıra yürürdü. Sezai bey sıkılır, başka bir yere gidiyorum diyerek onu başından savmak ister, ama bir türlü savamazdı Veli efendiyi. O, daha kasabın kapısında Sezai beyin filesini kaptığı gibi ardına düşerdi...

Bilirdi ki Veli efendi, çarşamba ve cumartesi günleri resim öğretmeni Hayri beyin dersi saat tam onbuçukta biter. Ve Hayri bey, koltuğunun altında bir yığın resim tomarlarıyla beraber evin yolunu tutar... Tamam, Veli efendi, o günler saat onbuçuğa beş kala, okulun kapısının önüne damlardı. Daha Hayri bey, sokağa adımını atmadan hoopp koşar Veli efendi, kâğıt tomarını koltuğunun altına alır, Hayri beyin ardı sıra yürürdü... Hayri bey:

— Aman Veli efendi, ben daha kahveye falan uğrayacağım, dese bile, o:

— Olur efendim, beklerim, derdi.

Bir keresinde gerçekten bu azaptan kurtulmak için Hayri bey kahveye oturmuştu da, Veli efendi Hayri beyin çayını nargilesini, koşmuş garsondan önce kendi getirmişti:

— Vallahi kulunuz Osman, yâni benim oğlum, 62 Osman derslerine çok çalışıyor öğretmeni...

Gerçekten, ilkokuldaki oğlan olsun, ortaokuldaki oğlan olsun çalışkan çocuklardı... Ama, Veli efendinin içine işlemişti bir kez. «Fakir fukara çocuğu okuyamaz». Onun için Veli efendi, çocuklarının okumaları uğruna elinden geleni yapıyordu... O biliyordu ki, yarın saat onbiri on geçe İngilizce öğretmeni Nurdan hanım, oğlunun ortaokulundan çıkacak ve hemen iki cadde ötedeki başka bir ortaokula ders vermeye gidecek... Bu arada Nurdan hanıma bir dolmuş, dolmuşta yer gerekli. Tamam Veli efendinin en önemli görevlerinden biridir bu... Gelen geçen dolmuşun neredeyse kendini altına atacak kadar caddenin ortasına dek çıkar, elleriyle kollarıyla, sanki bir hastanın hastaneye yetiştirilmesi gerekliymiş gibi, dolu dolmuşları durdurmaya çalışır. Hangi dolmuş durursa, koşar kapısını açar:

— Buyrun efendim, der, ardından eklerdi... Vallahi kulunuz Osman, yâni benim oğlum, 62 Osman derslerine çok çalışıyor öğretmeni, derdi.

Bilirdi ki Veli efendi, onikiye yirmi kala, aynı durakta matematik öğretmeni inecektir biraz sonra. Ve yine bilirdi ki Veli efendi, matematik öğretmeninin âdetidir, hiç mi hiç şemsiye taşımaz... Matematik öğretmeni Kasım bey, daha dolmuştan iner inmez, Veli efendi şemsiyesini açar, koşardı dolmuşun kapısının yanına. Şemsiyeyi Kasım beye uzatır:

— Buyrun efendim, derdi...

Kasım bey, o denli zorlardı:

— Aman Veli efendi, yağmur sicim gibi, sen de gir şemsiyenin altına, ama o:

— Hayır efendim, kulunuz ıslanmaz, der ardı sıra yürürdü Kasım beyin...

Kapının önüne gelince, şemsiyeyi Kasım beyin elinden alır, yerlere dek eğildikten sonra:

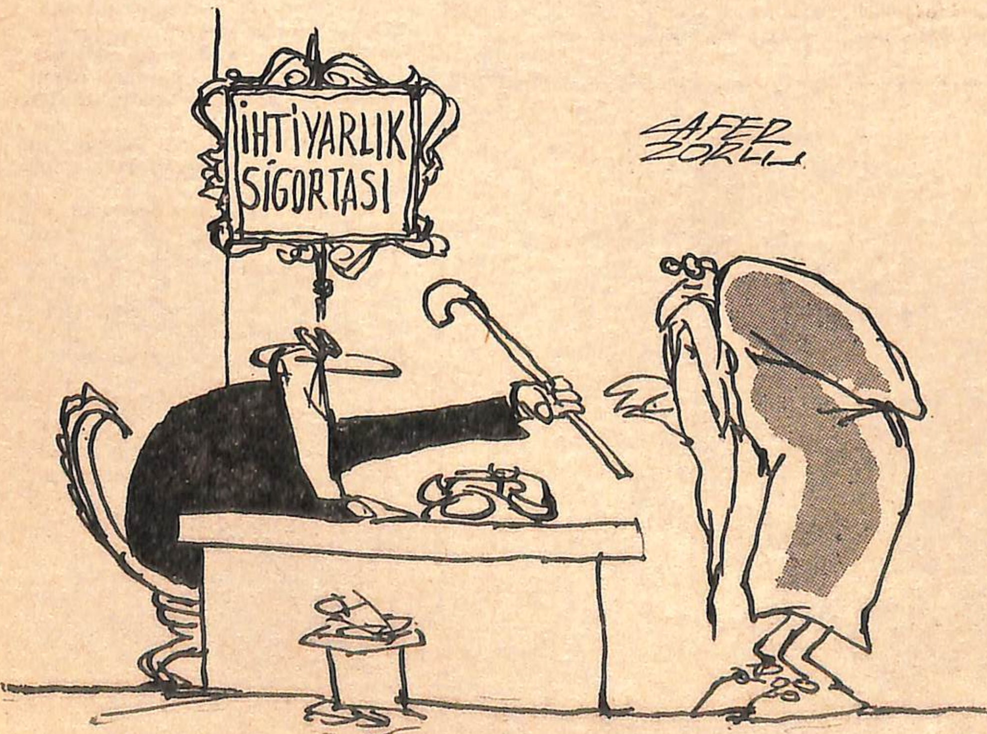
— Vallahi kulunuz Osman, yâni benim oğlum 62 Osman derslerine çok çalışıyor öğretmeni, derdi.

Girmezdi Veli efendi okulun içine. Sanki okulun kapısından içeri girmesi yasakmış gibi, tam bahçe kapısının önüne dek gelir, oradan geriye dönerdi... Yalnız veli toplantıları olduğu zamanlar, yılda bir kez girerdi o kapıdan içeriye... O zamanlar da okula gelen veliler ayakta kalmasınlar diye, okulun hademeleriyle beraber sandalyeleri taşır, sıraları dışarıya çıkarır, müdürün ardı sıra fır dönerdi...

Bayramları da unutmazdı Veli efendi... Mevsimine göre, bir tutam nergis veya iri bir gül, ki çoğu zamanlar o çiçekleri de parklardan bahçelerden aşırırdı, önce müdürün evinden başlar, sonra başyardımcının evi, daha sonra öteki yardımcıların evini bir bir dolaşır, her gittiği evde saygıyla evin küçük beylerinin dahi ellerini öper, çiçeğini uzatır, kahve içmez, yalnız bir tek şeker aldıktan sonra çıkıp giderdi... Öğretmenlerin evlerini de, karne protokolüne göre gezerdi... Hiç bozmazdı bu protokolü... Olur ki, öğretmenlerden biri, öğretmen odasında:

«Veli efendi bize bayram günü saat onu tam oniki geçe geldi» diyebilirdi. Niye bozulsundu öteki, protokolda daha önde olan öğretmenler?... Karnenin sırası nasıldı, ilkin Türkçe miydi, öyleyse müdür yardımcılarının bayram ziyareti bittikten sonra, ilk olarak Türkçe'ci ziyaret edilecektir. Onun ardından matematikçi, onun ardından sosyal bilgiler öğretmeni...

Çocuklar sınıf değiştirince, Veli efendinin ilk işi, hangi öğretmenlerin değiştiğini, hangi öğretmenlerin aynı kaldığını öğrenmek olurdu ço-

Yazısız

cuklarından... Gerçi, çocuğunun dersine gelmeyen öğretmenlere de saygıda kusur etmezdi amma, öyle eskisi gibi de, onların yollarını gözlemezdi. Önemli olan şimdi, müzik öğretmeninin kemanını taşımaktı. Ötekisi kemansız gezerdi amma, nedense Ârif bey kemanla dolaşıyordu... Belliydi Ârif beyin gittiği ortaokullar. Salı, perşembe, cuma, oğlunun bulunduğu ortaokuldaydı... Sabahları, saat dokuzu on geçe geldiğine göre, Ârif beyin kapısının önünde, tam sekizbuçukta bulunmalıydı. Bulunurdu da Veli efendi...

Ârif bey, okuldan onüç yirmide çıktığına göre, onüç onda Veli efendi okulun kapısının önünde bulunmalıydı. Daha Ârif bey kapıdan çıkar çıkmaz kemanını kapardı Veli efendi...

— Aman Veli efendi...

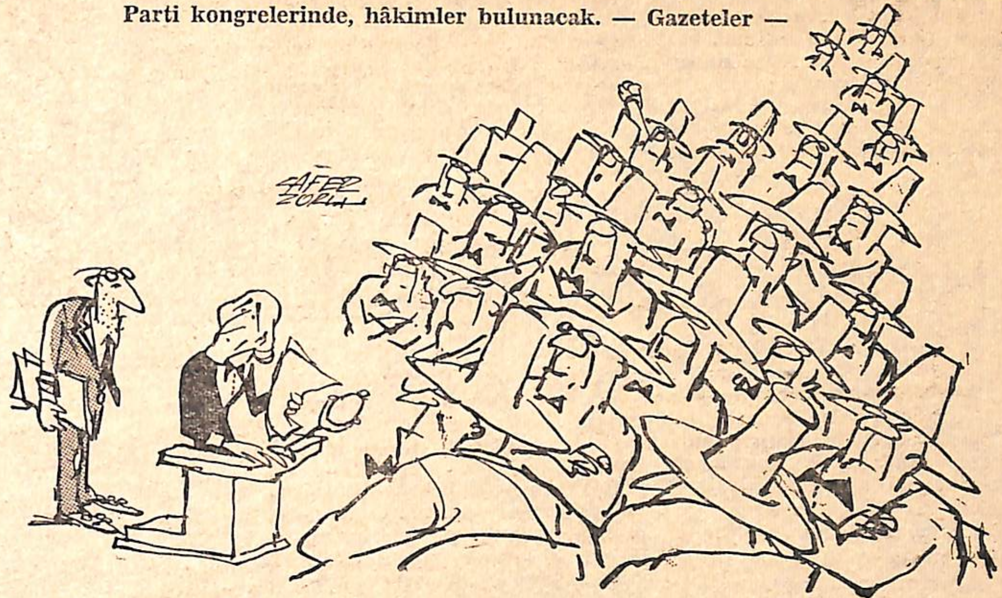
— Ne demek efendim, ben götürürüm... Vallahi kulunuz Osman, yâni benim oğlum, 62 Osman derslerine çok çalışıyor öğretmeni...

Eve dek müzik öğretmeninin ardı sıra yürür, sonra sokakta bir aşağı, bir yukarı dolaşarak, saatın ondört kırk olmasını beklerdi. Çünkü Ârif bey, o zaman yine koltuğunun altında kemanıyla çıkacak ve çam ağaçlarının arasındaki büyük ortaokula, üçüncü, dördüncü ve beşinci saatleri okutmaya gidecekti...

Büyük oğlan liseye başladığında, hiç şaşmadı âdetinden Veli efendi. Bu kez lise öğretmenlerinin yollarını gözler oldu. Aynı ortaokulda olduğu gibi, bu kez onların çantalarını, onların filelerini, onların kitaplarını defterlerini taşıyordu. Gerçi işi biraz ağırlaşmıştı, küçüğü daha ortaokuldaydı. Şöyle böyle, lisedeki oğlan da dahil, yirmiye yakın öğretmeni kollamak, hepsine zamanında yetişmek zor oluyordu ama, o, kendi kendine çok güzel bir program çizmişti. Her şeyi kâğıda dökmüş, zamanı saat ve dakikalara bölmüş, kalın kartonumsu kâğıdı bir naylon koruyucu içine geçirmiş, cimnastikçinin patates dolu filesini eve bıraktıktan sonra, lisedeki fizikçinin kayınpederinin çiçeklerini sulamaya koşuyordu... Sonra oradan, kimyacının kaynanasının sokağa çıkan tavuklarını, o yana, bu yana koşarak, tekrar kümeslerine sokuyor, kaynana hanıma, çarşıdan bir şey alınıp alınmayacağını soruyor, oradan, her hangi bir ihtimal, fizikçi Fevzi beyin lisenin kapısında duran otomobili çalıştı mı, çalışmadı mı diye kan ter içerisinde okulun önüne geliyor, şayet araba her zamanki gibi çalışmamışsa, var gücüyle arabayı iteliyerek yürütmeye çalışıyordu... Böylece, büyük oğlan liseye geçtikten sonra, günlük işlerinin arasına, bazı zor derslerin öğretmenlerinin, babalarını, analarını, kayınbabalarını, kaynanalarını da katmıştı... Gerçi yükü oldukça ağırlaşmıştı amma, işini bilen plânlı bir insan için hiç de zor değildi plânı programı ayarlamak... Pekâlâ, tek başına yaşayan kompozisyon öğretmeni Recep beyin babasının işlerini gece de görebilirdi. Zaten pek bir şey yaptığı yoktu ki orada. Odaya, kömür getirilecek, odun getirilecek, sonra da Recep beyin gönderdiği iki tabak yemeğin bulaşıkları yıkanacak ve yoldan geçerken Recep beyin evine bu temiz tabaklar bırakılacaktı...

Veli efendinin çocuklarının ikisi de çok iyi çalışıyorlardı. Aldıkları gıdanın etkisinden olacak, gerçi ne iftihara, ne teşekküre geçebiliyorlardı ama, yediden altıdan aşağı da not aldıkları yoktu hiçbir zaman. Hem de bileklerinin hakkıyla alıyorlardı bu notları... Ama Veli efendi öyle demiyordu evde, karısı Fatma'nın yanında:

— Fatma Fatma, fakir kısmının çocuğu okuyamaz, ama ben inat ettim bunları okutacağım, müdürler edeceğim, elimden geleni yapacağım... Bak, hiç çocuklar zayıf getiriyorlar mı? diyordu.

Bölükbaşı — Vay canına, bizim kongreye mübaşir göndermişler!..

O zaman çocuklar:

— Yapma baba, etme baba, sen bu davranışları yapmasan da biz her yıl sınıfımızı muntazam geçeriz, diyorlardı ama, Veli efendiye bunu anlatmak bir türlü mümkün olmuyor:

— Siz bilmezsiniz oğlum, fakir fukara çocuğu okuyamaz, diyor, başka bir şey demiyordu...

Aradan yıllar geçti, Veli efendi aynı şeyi üniversite öğretim üyelerine de yaptı. Onların da bahçelerine soğanlar dikti, onlara da suların kesildiği günler su taşıdı, şemsiye tuttu, file taşıdı, çanta götürdü... Oğlanlar iyice büyümüşler, evde bu durum babayla tartışma derecesine dökülmüştü amma, Veli efendi bir türlü huyundan vazgeçmiyor, oğlanlar kendine yüklendikçe, o da, filelere, sepetlere yükleniyordu...

Aradan günler geçti, büyük oğlan üniversiteyi bitirdi, bir fabrikaya, iyi bir eleman olarak girdi. Ama Veli efendi vazgeçmedi yine huyundan. Bu kez, fabrika müdürünün, fabrika müdür yardımcısının, şefin yolunu gözler oldu:

— Efendim, kulunuz yâni, benim oğlum mühendis Osman, hep size dua ediyor, Allah tuttuğunuzu altın etsin, diyor... diyordu...

Sonra oğluyla evde tartışmaya başlayınca:

— Oğlum oğlum, fakir fukara kısmı yükselemez, onun için karışma benim işime, ben şöyle hayattayken bir yükseldiğini, bir müdürler olduğunu göreyim, ondan sonra, diyordu...

Gerçi oğlanların ikisi de bu durumdan çok sıkılıyorlardı amma, babalarını bir türlü vazgeçiremiyorlardı bu davranışlarından. Hele hele, fabrika müdürünün arabasına bineceği zaman, o soğukta, o karda kışta, babalarının fabrika kapısı önünde bekleyerek koşup arabanın kapısını açmasına o denli kızıyorlardı ki, ama yine de ellerinden hiçbir şey gelmiyordu...

Yıllar geçti, büyük oğlan aynı fabrikanın müdürü, küçüğü de müdür yardımcısı oldu amma, Veli efendi yine vazgeçmedi veliliğinden... Osman'a da açtı arabanın kapısını, Duran'a da açtı arabanın kapısını... Ve hiç mi hiç binmedi o lüks arabalara... Mırıldandı durdu kalkan arabaların ardından:

— Fakir fukara kısmının çocuğu adam olmaz amma, Allahım sen koru, Allahım sen başmüdürler et çocuklarımı!... diye.

Muzaffer İZGÜ

CEMRE KALPLERE DÜŞTÜ

Bu kış, diğer kışlardan daha sert, daha güçtü.
Şükür, geçmek üzere: Cemre havaya düştü...

Tipi şarkı söyledi... Fırtına ıslık çaldı,
Bu ayak oyununda fakir tongaya düştü...

Fırtınayı, tipiyi kolay atlatmak için;
Ankara'da Bakan'lar yakıt için görüştü...

Bu dondurucu kışın, ayazın etkisiyle,
Siyasî tansiyon da biraz normale düştü...

Tekrar baş sorun oldu: Ulusal dertlerimiz,
Liderler, Ülke için sorumluluk bölüştü...

Daha bir şekle girdi, Demokrasi Erim'le,
Yan bakışan Büyük'ler, birbiriyle öpüştü...

En olgun davranışla örnek oldu dünyaya,
Demokrat ruhlu Erim, Demirel'le barıştı...

Bizdeki Çok Parti'nin babası ve sahibi,
Sayın İnönü bile bu havaya alıştı...

Demirel'le İnönü... Bozbeyli... Ve de Erim...
«Normale dönmek» için birbiriyle yarıştı...

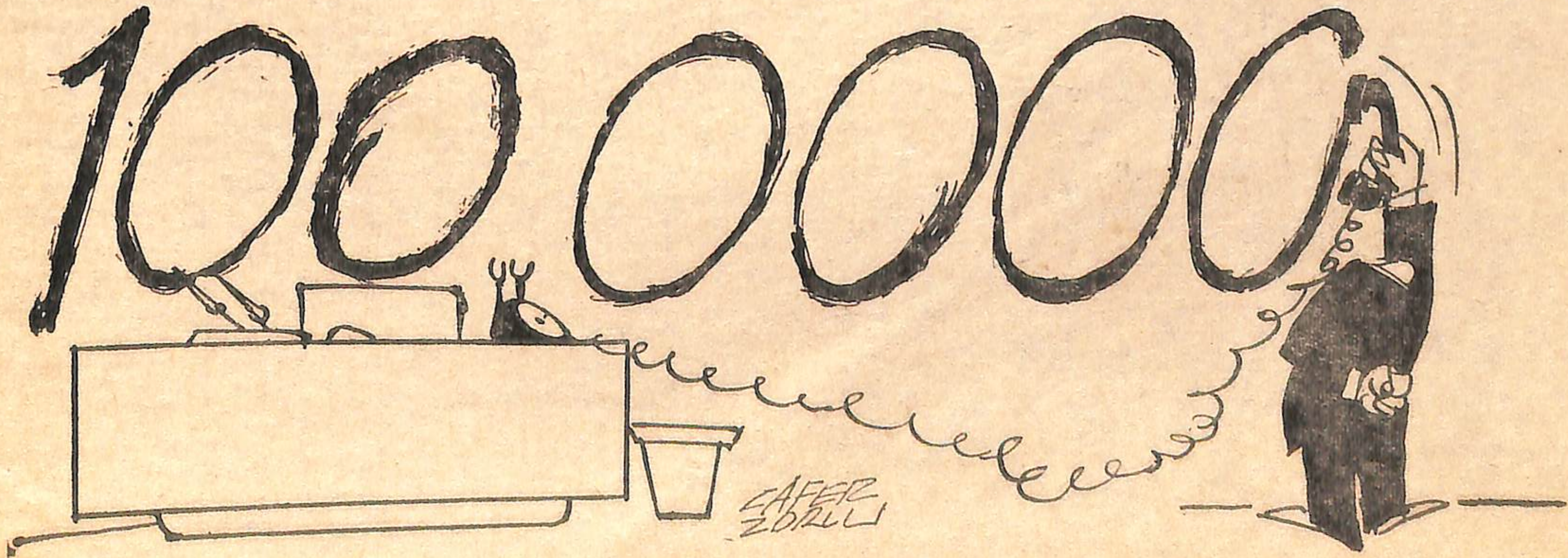
Her gün demeç veriyor zaten, sayın Feyzioğlu,
Allah bilir, bir günde kaç liderle görüştü?...

Düşecek derken artık, Cemre; suya, toprağa,
Bu kez de sayın Paşa, Ecevit'le kapıştı...

Tarihî büyüğümüz, buna da çare bulur,
Bağışlamak, kişisel olgunluğuna düştü...

Umut dolu geliyor, ülkemizin baharı,
Son Cemre liderlerin çünkü kalbine düştü...

Fikret YILMAZ

— Bir telefonla milyon vuranlar var. —

GELİN ŞUNU ISLATALIM!

VEDAT SAYGEL

MAAŞINA zam istemesiyle program hazırlaması bir olduğundan:

— Gelin bakalım, bu gece şunu bir güzel ıslatalım, der demez anladım açıktan yüz lira daha kopardığını.

Oğlan az emek vermemiş, az dil dökmemeşti patronuna. Aylardır konuşulan iki şey zam ve eğlenceydi evlerinde.

— Eninde sonunda alacağım, diyordu. Aldığım günün akşamında da çoluk çocuk bir eğlence yerine gider, ıslatırız anasını satayım!

Bütün bunları bildiğim halde:

— Haydi hazırlanın bakalım, deyince şaşırdım.

— Ben de mi?...

— Elbette, hep birlikte gideceğiz diyorduk ya...

— Başka zaman...

— Neden bu gece değil de başka zaman?

«Ulan yüz lirayı elinden alır, hepimize bir güzel sıra dayağı çekerler de ondan» diyemedim, kendinden verdiği emanet kravatı zorla boynuma geçirirken:

— Fazla masraf olur birader, diye inledim.

— Masrafına karışma sen, diyerek çocukların ardından iteledi sokağa. Gitsin gitsin üçyüz, bilemedin üçyuzelli lira. Kırk yılda bir şöyle insan gibi eğlenmek hakkımız değil mi?

Öyle yerlere gittiğim, ne kadar hesap geleceğini bildiğim yok ya, yanımda önemli sayılacak bir paranın bulunması, içimi rahatlattı. Ama ne de olsa duyduklarımızdan okuduklarımızdan doğan korku, yüreğime iyice yerleşmiş. Onlar gülüşüp konuşuyor, ben aklımdan hesap yapıyorum:

— Üç büyük, birer şişe bira içsek... Bakkalda şişesi yüzaltmış kuruş. Şişe başına beş lira da gazino koysa, olsun olsun altıyüz altmış kuruş. Üç şişesi, eder yirmi lira.

— Birer ızgara yesek...

Cebimden çıkmayacak a, onar lira fiyat biçiyorum ızgaralara.

— Ortaya bir de salata gelse...

Bir alkış sesiyle kendime geldim ki, ohoo gazinoya girmişiz de, sahneye yakın masalardan birine kurulmuşuz bile! Elime tutuşturulan içki bardağını alırken baktım, masanın üstü tabaklarla dolu! Yeniden bir korku sardı mı benliğimi! Haydi bakalım, boz yoldaki hesabı, yenisine başla:

— Her tabak ortalama beş lira olsa... Dünyanın parası!

Göz ucuyla arkadaşı süzüyorum, dünya umurunda değil. Çoluk çocuk sahnenin güzelliğine öylesine kaptırmışlar ki kendilerini, bir yandan önündekileri atıştırıyorlar, bir yandan sahnedeki sanatçıya alkış tutuyorlar!

Programın sonunda başımıza gelmesi mümkün olanları düşündükçe, alkış sesleri tokat sesleri gibi şakırdıyor kulaklarımda! Sahneye hangi şarkıcılar çıktı, hangi şarkılar söylendi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, masadaki boşlar toplanırken garsonun:

— Başka emirleriniz var mı efendim? demesi, bizim arkadaşın da hesabı istemesi...

Sonra, «Nasıl, geldiğine memnunsun değil mi?» der gibi kolunu omuzuma attı:

— Maşallah ne ses var kadında değil mi?

Ne duydum, ne gördüm. Ayıp olmasın diye şöyle bir güldüm.

— Hele bir de as solisti görsen... En son çıkıp iki şarkı söylüyor ama, seyirciyi mestedip gidiyor! İki sanatçı daha var arada.

Tırrak, tepemizden bir tabak indi masanın göbeğine! İçinde katlanmış bir kâğıt, yanında bir kaç kürdan... Tabağı bırakan iri yarı garson az ötede sırtını sütunlardan birine dayamış, sözde programı izliyor. Arkadaşa baktım, hiç değişmedi rengi. Hesap puslasını açmasıyla katlayıp tabağa bırakması bir oldu. Sonra eğildi bana:

— Yanında para var mı?

Bende metelik olmadığını pekâlâ biliyordu. Çevremizdekiler duymasın diye «Yok» anlamında kaşlarımı kaldırdım.

— Kötü, diye fısıldadı.

Bana malûm olanlar, yavaş yavaş çıkıyordu işte. Hesabı sordum, çok değilmiş ama yüzelli lira bir eksiklik varmış!

— Ne yapacağız şimdi?

Arkadaş hâlâ rahat:

— Önümüzde iki yol var, dedi. Program bitmeden bizim muhasebecinin evine gidip gelmemiz şart. Ya borcumuz olan parayı dışardan temin edip hesabı ödeyeceğiz, ya da saat yüzük gibi birtakım değerli şeylerimizi rehin bırakacağız.

Hay Allah! Lâmı cimi yok düpedüz rezalet çıkacak!

— Fakat muhtemel bir anlaşmazlığı önlemek için, rehin meselesini kafamızdan çıkartmalıyız.

— Evet, çıkartmalıyız.

— Ne pahasına olursa olsun bu parayı bulmalıyız!

Elbette bulmalıyız. Ama kimden bulursun? Olmadığını bildiğim halde, bakışlarım salonun kalabalığı arasında bir tanıdık arıyor. Kime, nereye baksam üç ellilik görüyorum!

— Sen durumu idare etmeye çalışırsın artık.

Baktım, bizim arkadaş tutmuş yolu gidiyor! Karısına sordum:

— Siz kimseyi huylandırmayın, ben muhasebecinin evine bir gidip geleyim, demiş.

— Program bitene kadar gelebilecek mi?

Kadın dudak büktü.

Eh, Allah yapmıştı işimizi! Belâdan kurtulmanın klâsik usullerinden birini uyguluyordu bizimki. Ailece ayaklansalar, garsonlar pirelenecek. Önce kendi paçayı kurtarmıştı, tuvalete gitme bahanesiyle birer birer ötekiler de tüyecekti! Hesap puslasını aldım elime, bir üstündeki «510» rakamına bakıyorum, bir de ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Yeniden fısıldadım kadına:

— Yanındaki parayı bıraktı mı?

Onu da bırakmamış! Bir uğultu, bir alkış...

— İşte, diye fısıldadı arkadaşın karısı, as solist çıktı.

Haydi bakalım serinkanlılığını koru da çabucak kararını ver. İki şarkı sürsün sürsün, beşerden on dakika. Genel istek üzerine bir şarkı da meccanen okusa, eder onbeş dakika. Onbeş dakikada beşyüzon liralık rezalete çareyi nasıl bulursun? Üstelik teker teker tüymeye çalıştığımızı garsonlar da sezmiş olacak ki, sokağa ilticayı önlemek amacıyla masayı kuşatıverdiler işte!

Not defterimi çıkardım, kefil gösterebilecek adres ve telefon numarası arıyorum.

— Beyefendi, hesapta bir kusur mu buldunuz?

Baktım, garsonlardan biri üstüme kâbus gibi çökmüş, soruyor.

— Yoo, neden sordunuz?

— Arkadaşınızın gidişine, hesap istendiği halde ödemenin gecikişine baktık da, acaba çocuklar bir yanlışlık mı yaptılar dedik. Hesap puslasını veriniz bir daha gözden geçirelim.

— Kalsın, dedim. Bakalım arkadaş bir dönsün hele...

— Allahaşkınıza verin. Hepimiz insanız değil mi efendim?

Kaparcasına puslayı alıp gitti.

Hay Allah bizim oğlan hâlâ görünürlerde yok!

Ben onu ararken, puslayı alan garson sırıtarak döndü:

— Dememiş miydim size? Bakın buluverdik yanlışlığı...

Eğildim, bizim hesap beşyüzon liradan dörtyüzelliye inmiş.

— Kerata, midye dolması yemediğiniz halde, yanlışlıkla onu da yazmış! Başka bir itirazınız?

Bizim yoktu ama, bizi sonra garanti onların itirazı olacaktı! Dörtyüzelli liralık yemek ye, müzik dinle, içki iç, sonra da bir kuruş ödemeden çık git! Bırakırlar mı adamı?

— Kalsın, dedim. Beklediğimiz gelsin de...

Arkadaşı kastediyorum. Fakat itin geleceği yok ki...

— Ya gelmezse?...

Oturduğum yerde dizlerim biribirine çarpıyor korkudan.

— Efendim sizi müdüriyetten çağırıyorlar!

Baktım, başka bir garson kulağıma eğilmiş, fısıldıyor! Hah, yedik mi ayvayı! Bir doğrulayım dedim, bacaklarım tutmuyor! Oyalama taktiğine başvurmaktan başka çarem yok:

— Birazdan!

Kelime ağzımdan nasıl çıktıysa toz oldu garson! Ama rahat bir nefes almadan bir başkası dikildi tepeme:

— Hesap puslanızı görebilir miyim?

Uzattım. Aldı, gitti. Bizim pusla biraz sonra geldi. Açtım, yeni düzeltmeler yapılmış üstünde. Dörtyüzelli liralık hesap ine ine üçyüz doksana inmiş. Nedenini sordum.

— İki dilim ekmek fazla yazılmış da, dediler. Bilmem başka itirazlarınız var mı?

Sıkı mı itiraz edelim! Puslaya bir göz gezdiren arkadaş hanımı:

— Elbette var, dedi Şu ne?

— Hangisi hamfendi?

— Şu, kırkiüç lira yazan...

— Kavun olacak efendim.

— Kavun yemedik ki ayol!

— Bir dakika efendim.

Gitti, bakkal defterine dönen pusla üçyüzyirmi lira olarak geldi. Geldi ya, adam başımdan ayrılmıyor. Bakışları üstümüzde, bekleyip duruyor! Üstelik, bir de:

— Daha ne bekliyorsunuz efendim? diye sormaz mı?

— Şeyi, dedim, şeyi bekliyoruz...

Nasıl söylersin «Paranın gelmesini» diye?

Gitti Saniye geçmeden iki garson geldi. Biri hesap puslasını aldı, biri beni... Masadakilerle vedalaşamadım bile. Kapının yanında kibar görünüşlü biri:

— Özür dilerim beyefendi, dedi. Çalışan arkadaşlar adına özür dilerim. Salonu görüyorsunuz, ana baba günü... Hesap makinesi olsa, bu kargaşalıkta gene hatâya düşer değil mi? Neyse ki zamanında bulduk yanlışlığın nedenini... Efendim yanınızdaki masanın hesabını size getirmişler, sizin hesabı onlara vermişler.

Peki bizim hesap?

Baktım, tren yolu gibi uzayıp giden rakamlara çizik çeke çeke liste epey kısalmış. Altında da «150» rakamı var. Yekûn beşyüzon liradan

— Partilerde Kadın Kolları kalkıyor. —

yüzelli liraya insin, olacak yanlışlıklardan değildi! Fakat aksilik bu ya, onu karşılayacak para bile yok cebimizde! En iyisi durumumuzu açık açık anlatmak. dövecekler mi, sövecekler mi eğlence yerlerinin yasaları ne ise ona razı olmaktı!

Kafamdan geçenlerin son cümlesini sesli düşünmüş olmalıyım ki, bir, ağzımdan çıkan «Yasalara uygun» sözlerini duydum, bir de karşımdakilerin paniğe kapıldıklarını gördüm.

Baktım, karşımdaki kibar adam ellerime sarılmış:

— Bir defaya mahsus bağışlayın, diye yalvarıyor.

Bu herif, garsonlara karşı beni savunan bir avukat olmalıydı, ya da durumu sezen hatırlı kişilerden biri. Öyle ya, kim kimi bağışlayacaktı?

— Evet, bir defaya mahsus... Tekrarı halinde...

Tekrar böyle bir arkadaşın ardına takılıp, böyle bir eğlence yerine gelirsem tövbeler olsundu! Dışarının serin havasıyla karşılaşınca baktım, kapıda bir taksi, içinde arkadaşın karısı çocukları, beni de attılar yanlarına. Araba gazlayıp uzaklaşırken:

— Az numaracı değilsin hani, diye fısıldadı arkadaşın karısı. Kendini adamlara nasıl yutturduysan hem bu arabayı tuttular, hem de «Rakımızı içsin» diye elime bir de yüzlük tutuşturdular!

Vedat SAYGEL

YELPAZE

«TABİATIN ESENLİKLERİ»

ZAVALLI tabiat! (Gençler için çeviri: Zavallı doğa!)

Nedir bizden çektiği yahu?

Hem onun, hem biribirimizin canına okumak için aklımıza eseni yapar, sonra da bütün sorumluluğu fukara Tabiat Anaya yükleriz:

— Ne yapalım, tabiat bizi böyle yapmış!

Çeşitli kaprislerimizin sonuçlarını «Tabiatta da öyledir» gerekçesiyle «tabii» göstermeye çalışır, bütün münasebetsizliklerimizi «İnsan denilen yaratığın tabiatı böyle etendim» diye temize çıkarmaya kalkarız.

Evdeki çocuğunu aç bırakmak pahasına bir sürü kadına para yediren hovarda sıkışırsa zooloji uzmanı kesilir:

— Bir kadınla olmuyor kardeşim. Tabiatta da öyle değil mi?

Tabiatta yavruya karşı sorumluluğu her şeyin üstünde tutan erkek örneği de var. Ama işe gelmeyince ıska geçiliverir orası.

İnsan zekâsı ve iradesi de aslında tabiatın bir parçasıdır. Bunları edebimizle kullansak hiç de gayritabiîlik etmiş olmayız.

Bazan kullanıyor, bazan kullanmıyoruz.

Kullanmayışımızın sonuçları bazan sevimli oluyor, bazan çirkin.

Bir ses sanatçımız sahneye çıplak çıkacağını, sırtına dallar, yapraklar ve çiçekler çizdireceğini, bunların üstüne yapma kelebekler yapıştırıp öyle şarkı söyleyeceğini açıkladı.

Aynen şöyle diyor bu cici hanım:

— Söyleyeceğim şarkılar da çiçek, bahar, tabiat konulu olacak. Dinleyicilerimin ruhlarına tabiatın esenliklerini dolduracağım.

Bize öyle geliyor ki söz konusu durumda ne dallı yapraklı çiçek resimlerine hacet var, ne de yapma kelebeklere. Hattâ cici hanım bahar şarkıları söylemese de farketmez. Sahneye çıkıp put gibi dursa bile dinleyicilerin ruhlarına tabiatın esenlikleri doluverecektir.

Canı istiyorsa şarkı da söylesin; ziyanı yok. Ama şu yaptığı işi tabiata mal etmek niye? Tabiatta sırtı resimli, yapma kelebekli yaratık var mı?

Bütün marifetlerimize tabiatı karıştırma huyumuzun bir başka örneği de grev erteleme gerekçelerimiz arasında görülüyor.

Yasalarımıza göre, «tabiî felâket» bulunan yerlerde hükûmetin grevleri yasaklama yetkisi var.

İşçi liderlerimizden İstanbul Milletvekili Hasan Türkay, Meclis'e verdiği bir önergeyle, tabiî felâket bulunmayan birçok illerimizde hükûmetin yedi ay önce almış olduğu grev yasaklama kararlarının yürürlükte bırakılması konusunda bilgi isteyerek soruyor:

— Felâketle uzak, yakın hiçbir ilgisi olmayan illerimizde de grev hakkının kullanılmasına öylece engel olunması mâkul karşılanabilir mi?

Karşılanamaz tabiî. Anayasanın bağışladığı grev hakkını savunan Türkay'ın çabasına saygı ve sempati duyarız.

Ancak, sorusundaki bir noktaya aklımız takıldı:

Sözünü ettiği illerimizin felâketle uzak, yakın hiçbir ilgisi olmadığı doğru mudur dersiniz?

Kişi en iyi kendi çevresini bilir. Biz söz konusu illerimizden biri olan İstanbul'dayız. Sağa sola bakınıyoruz da, ortalık bize felâket koleksiyonu gibi görünüyor.

Sokaklar, caddeler, kaldırımlar zelzeleyle karışık bir bombardımandan yeni çıkmışcasına yamrı yumru, eğri büğrü, delik deşik. Çamur sellerine bakarsanız önce birçok yerlerde büyük toprak kaymaları olduğuna, sonra da şehrin su baskınına uğradığına inanabilirsiniz.

Kıyılardaki deniz suyu ise apayrı bir felâket usaresi halinde.

Kapı önlerinde, aralıklarda, mezbele arsalarda toplanmış çöpler kokuşmakta. Sanki bir ortaçağ salgını yüzünden insansız kalmış şehir.

Akmayan sular, yanmayan ışıklar, işlemeyen telefonlar gibi küçük küçük sinir törpülerinin yarattığı gerginlik bu şehir yaşantısının tuzu biberi.

Hava kötüledi mi, hele hele karlayıp tipiledi mi, otobüs ve dolmuş kuyruklarında bekleşen insanların yüzlerinde Dante'ye ilham verebilecek acılar okursunuz.

Bu mu felâketle uzak, yakın ilgisi olmayan il merkezimiz?

Yalnız, ortaya bir başka soru çıkıyor:

— Söz konusu felâketler tabiî mi, değil mi?

Ezelî ve ebedî görünüşlerinden dolayı «normal» olmalarına bakarsanız tabiîdir; insan eseri olduklarını düşünürseniz değildir.

Ne olursa olsun, şükretmeliyiz halimize.

Ankara'daki gayri tabiî felâketlerin yanında buradakiler şaka kalıyor.

Refik ERDURAN

Belediye Zabıtası trafikte görev alacak. — Gazeteler --

Görüntüler

SİNİRLİ MİSİNİZ?
Sinirli olmamak elde mi?

Sabahları, ara sıra dolmuşla giderim işyerime. Büyük kentlerin, büyük çilelerinden birisidir dolmuş kuyruğu. Aslına bakarsanız, uygar ulusların, hemcinslerinin hakkına saygılarının belirgin bir örneğidir kuyruk. Ne var ki; Batı'dan aldığımız her düzenli şey gibi, onu da yozlaştırmışız kısa zamanda. Dahası, kendimize benzetmişiz. Hem de, nasıl...

Geçenlerde bir sabah, dolmuş kuyruğundayım yine. İri yarı, insan azmanı bir adam, üç-beş kişiyi omuzlayarak, gelip durdu önümde. Millet olarak, biribirimizi kurallara saygıya zorlamamız gerekmez mi? Bendeniz de öyle yaptım işte. Boyu boyumun, eni enimin iki katı olan adama dokunarak:

— Beyefendi, yeriniz burası değil. Lûtfen, kuyruğun arkasına geçin diyecek oldum.

Adam, yavaşça arkaya dönüp:

— Yerim burası, dedi.

Arkamda, onbeş kadar vatandaş, soğuktan tiril tiril titrerken, sonradan gelip de, bize özgü «Açıkgözlülük anlayışını» ispatlamaya çalışan bu iri yarı adamın tutumu, sinirime dokundu iyice. Sesime daha tok bir edâ vererek:

— Ama, nasıl olur? dedim. Siz şimdi geldiniz ve hemen buraya girdiniz.

Bu kez, cevap vermedi adam. Daha bir sinirlendim, suskunluğu karşısında. Bereket, konuşmamızı duyanlardan bir kaçı araya girip:

— Sizin gibi bir beyefendiye, görgü kurallarını çiğnemek yakışmıyor, ayıp. diyecek oldular. Adam, sert ve de meydan okuyan bir tavırla:

— Görgü kurallarını sizden öğrenecek değilim, dedi. Ve ekledi: Yerim burası...

Bir adama baktım, bir kendime. Sonra Ziya Paşa'nın, ünlü beyti geldi aklıma:

«Nush ile uslanmayanı etmeli tekdir»
«Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir»

Baktım, nasihatı yapan da, köteği yiyen de ben olacağım. En iyisi susmak deyip, dişlerimi sıkarak sustum.

* * *

SİNİRLİ MİSİNİZ?
Sinirli olmamak elde mi?

Aysel'i tanımazsınız siz. Aysel, daire arkadaşımdır benim. Yaşı otuzuna gelmiş olmasına rağmen, hâlâ evlenememiş bir genç kız. Çoğunluğumuzun ezbere bildiği bir şiiri vardır rahmetli Orhan Veli'nin:

«Ne atom bombası
Ne Londra konferansı
Bir elinde cımbız
Bir elinde ayna
Umurunda mı dünya»

Aysel de öyle. Umurunda değil dünya. Ne var ki; onun bir elinde ruj, bir elinde ayna. Sabahtan akşama değin, tazeler durur makyajını. Makyajın böylesine, şaşmamak elde değil doğrusu. Ara sıra da, parmaklarını saçlarının kıvrımlarına takıp, oynar durur saatlerce. Saatlerce, diyorum. Yadırgamayın lütfen. Sekiz saatlik mesainin, dört saatinde, hayâller dünyasındaki tipleriyle başbaşadır Aysel. Ya işler? İşler de, ben zavallı kulunuzun boynunun borcu. Gelin de sinirlenmeyin şimdi. O otururken, siz çalışıyorsunuz. Dahası, çok zeki bir kızdır Aysel. Beni sinirlendirmek için ne gerekiyorsa yapar büyük bir titizlikle. Bilir, ya da öğrenmiştir ki; sinirlendikçe daha bir hızlı çalışırım ben. Daha bir hızlı çalıştıkça da, kendi işimi bitirip onun işlerini alırım elime. Onun işlerini elime aldıkça da, o daha bir rahatlar, daha bir tazeler makyajını, daha bir hayâller kurar, daha bir... daha bir...

DEMOKRASİ

— Demirel, «Önce demokrasiyi kurtarmak gerekiyor» dedi. —

* * *

SİNİRLİ MİSİNİZ?
Sinirli olmamak elde mi?

Geçenlerde bir öğle tatilinde, Hal'e gittim muz almak için. Muz, sekiz lira. Sekiz lira gibi astronomik rakamla satılan bir meyveye dokunmak hakkım değil mi? Ben de öyle yaptım işte. Dokundum. Ardından, çatlak, boğuk, eğitilmemiş bir ses patladı kulağımda.

— Garıştırma...

— Karıştırmıyorum, dedim.

— Garışdırmıyom, ne dimek? dedi. Bal gibi de garışdırıyon işte. Alacağısan söyle, gaç kiloysa dartak...

Bir sinirlendim, bir sinirlendim sormayın:

— Almıyorum, dedim ve yürüdüm.

Satıcının sesi yetişti ardımdan:

— Yürrüüü... İnek arabası...

«Estağfurullah» falan demeyin sakın. Gerçekten, ineklerin çektiği bir arabanın ağır temposu içinde, kızgın, sinirli, çıktım Hal'in kapısından.

* * *

SİNİRLİ MİSİNİZ?
Sinirli olmamak elde mi?

Bütün yorgun, bütün sinirli günlerin sonunda, eve daha büyük bir özlemle koşarım ben. Özgürlüğümü, sınırsız olarak kullanabildiğim tek yer orasıdır çünkü. Gönlümce davranabilirim evimde. Gönlümce yaşarım. O gün de öyle oldu işte. Sinirli bir günün sonunda, özlemle koştum eve. Hep eşimi düşündüm yol boyu. Kimbilir nasıl güleryüzle karşılayacak beni. «Hoşgeldin» deyip, elimdekileri alacak. İçim içime sığmayarak, tırmandım merdivenleri. Mutluluğa hazırlanmış bir duygu ortamı içinde dokundum zile. Eşimin, aceleci ayak sesleri yaklaştı kapıya. Ve, bir karış suratla göründü karşımda. Donup kaldım birden. —Hep buhranlar donacak değil ya, bu kez de ben dondum— Daha bir şey söylememe fırsat vermeden emirlerini sıraladı:

— Akşama, Naciye hanımlar oturmaya gelecekler. Altı pasta, iki paket sigara, üç tane limon...

— Peki, deyip süklüm püklüm koyuldum yola. Ve yol boyu düşündüm durdum hep. Eski insanlar, günümüz insanından daha mı az sinirliydiler acaba? Ne var ki, tarihî fıkralar, tarihî anılar, tarihi kaynaklar, en az sinirsiz olması gereken kralların, padişahların, hakanların sinirlendiklerini gösteren örneklerle dolu. «Padişah, şahadet parmağını ileri uzatıp, hiddetle gürledi:

— Yıkıl karşımdan!...

Ya da, kral ellerini çırparak:

— Cellâtlar!... diye bağırdı. Öldürün şu adamı!

Onlar, yıkarak, öldürerek yatıştırmışlar sinirlerini. Bir an, padişahların, kralların yerine koydum kendi kendimi. Kime «Yıkıl» diyebilirim ben? Dolmuş kuyruğundaki iri yarı adama mı? Bir eli rujlu, bir eli aynalı Aysel'e mi? Beni, «İnek arabası» benzeten satıcıya mı? Kanunların hüküm sürdüğü demokratik bir ülkede, hiçbirine, hiçbir şey diyemem ben. Ya hanıma? diyeceksiniz şimdi siz. Hanıma, «Yıkıl karşımdan» diyebilmek benim gibi soğan erkeğinin haddine mi düşmüş! Altı pasta, iki paket sigara, üç tane limon, bir kutu da «Diazem» alıp, sakinleşmiş bir halde, tuttum evin yolunu...

Ersen TOLUNAY

Taksitle evlenmek mümkün. — Gazeteler —

— Son taksiti ödemeden adımını atamazsın!..

Ah o imzasız mektup yaktı beni mahvetti,
Damarımdaki kanı tutuşturmaya yetti.

Mektup diyordu: «Hırbo, uyuyor musun bre,
«Seni aldatmaktadır karın olacak kahpe.

«Boynuzu taka taka benzedin tıpkı koça,
«Böyle erkek ve böyle sersem olur mu koca?»

Mektubu bitirince köz gibi yandı içim,
Dostlardan ırak, karım; demek artık «o biçim».

Karabiber Ömer'in namusuna konmaz toz,
Tavuğuna kış denmez, yan bakmaz azgın horoz.

Bir sabah: «Karıcığım, dedim, hoşça kal gayrı,
«Belki beş, belki on gün yaşayacağız ayrı.

«Antep'e gidiyorum, getirmeye kaçak mal,
«Sıhhatine iyi bak, kendini etme ihmal.»

Aşifte karı değil, sanki artist, hem de baş,
«Çabuk dön...» diye döktü, gözünden bir sürü yaş.

Oysa ki numaraydı, gitmeyecektim uzak,
Anlarsın ya, âbicim.. hazırlamıştım tuzak.

Silâhımı kuşandım, keskiyi soktum cebe,
Sindim kapı önüne... Hovarda gelsene be...

Çık karşıma da öğren, dünyanın dönüşünü,
Gökte parlayan ayın, yıldızın sönüşünü.

Saf bir kadını aldat... Buna erkeklik denmez,
Az sonra öğrenirsin: Her kuşun eti yenmez...

Tabancamı yokladım, hazır ateş etmeye,
Ucu sivri bıçağım bekler delip geçmeye.

Kim kapıya gelirse vasiyetini yazsın,
Ondan sonracığıma, mezarını da kazsın!

Ulan bizim hanemiz turistik otel, han mı?
Adımını atanı parçalarım, tamam mı?

Gece yarısı oldu, sokulan yok kapıya,
Nerede pis hovarda, görünmedi, hani ya?

Soğuk, ayaz çökmüştü, sızlıyordu dişlerim,
Kim olursa dinlemem, vallah billâh şişlerim.

Üç kişi görünmüştü iri, uzun, sanki dev,
Bana doğru geldiler, hedefleri bizim ev.

Üçe karşı bir Ömer... Tanrı bu işe ne der?
Yiğitliğe sığar mı? Olur mu be birader?

En uzun, azılısı omuzladı kapıyı,
Dedi: «Bekleyin hele, siz burada sırayı.»

Tabancaya el attım, bıçağımı yokladım,
Hava uygun mu deyu, dikizledim, kokladım.

Gazeteci, polis yok... Yok ortalıkta kimse,
Pisi pisine değil, gebertirim, dedimse.

Vukuatın tasviri gazetede çıkmalı,
Polis mutad törenle içeriye tıkmalı.

Biri dedi: «Hemşerim, ne arıyorsun burda?
«İçeri gireceksen, sen de bekle kuyrukda!»

Burhan ESEN

Asma Köprünün pastadan yapılan maketini mühendisler yedi.
— Gazeteler —

BOĞAZ KÖPRÜSÜ!

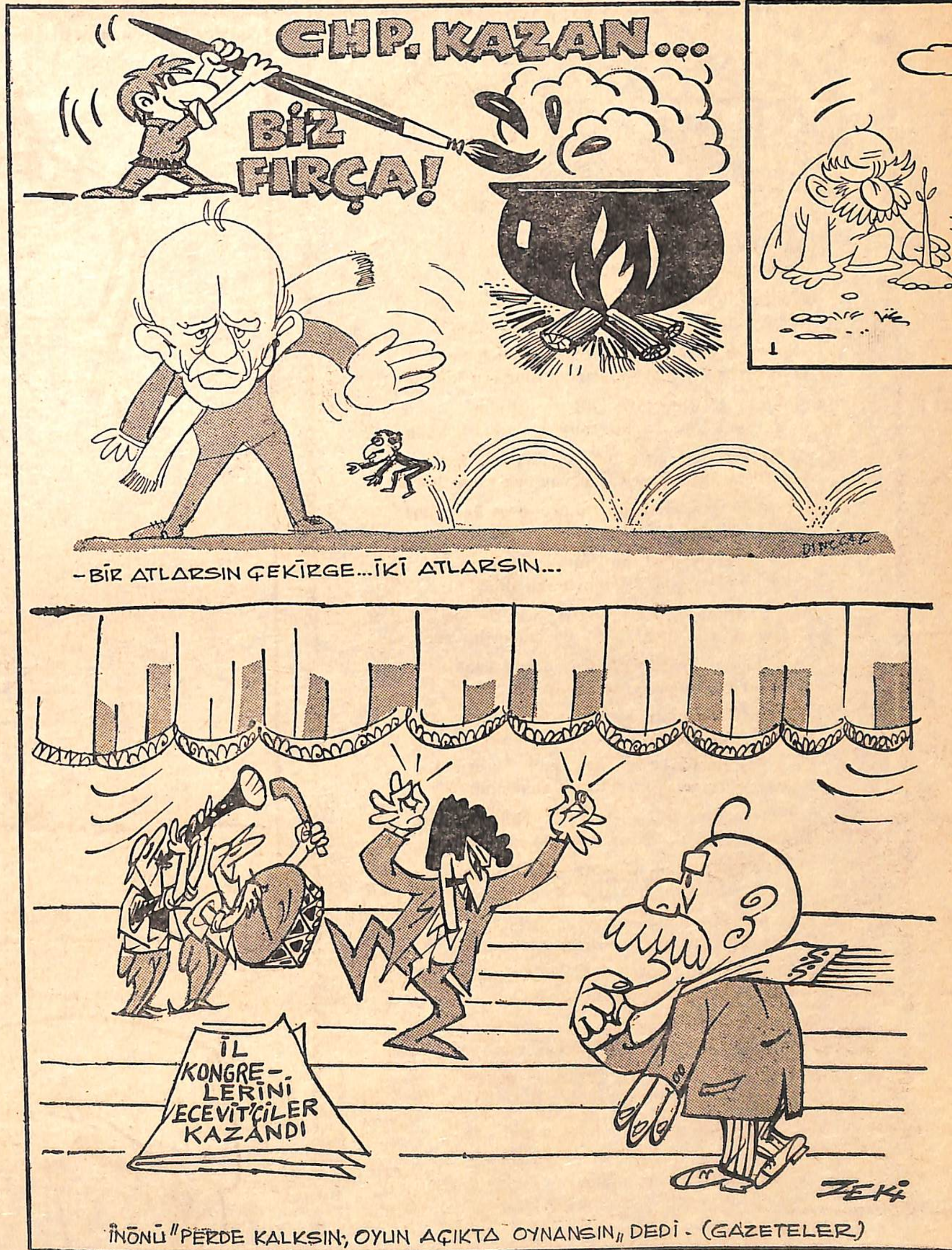

Yazısız

Artist olmak isterken polislik oldular. — Gazeteler —

— Artist olamadık ama, bir polisiye filmi çevirdik sayılır!..

PAZARTESİ :

Dünya yetişsin bakalım!

Aylardır fısıldaşan musluklar başında «Bir yudum su!» diye bekleširken, Birleşmiş Milletler Teşkilâtından FAO. şu açıklamayı yapıyor:

«30 yıl sonra dünya susuz kalacaktır!»

Yâni, bizim bugünümüze ancak otuz yıl sonra erişecek.

Demek on ay gibi kısa bir süre içinde ne büyük mucizeler yaratmışız da, haberimiz yok.

Bırakın ülkeleri, dünyayı geçip gitmiş, çeyrek asır gerilerde bırakmışız da, farkında değiliz!

Şunun şurasında hesabı yapılalı ne kadar oldu?

Bu ilerlemeyi gerçekleştirmek için de topu topu iki adet hükûmet kuruldu.

Birinci ve ikinci Erim Hükûmetleri...

İlki, gelişmiş ülkelerle aramızda 2359 yıllık bir mesafe olduğunu açıkladı; on ay sonra susuzluk konusunda, dünya bizden otuz yıl geri kaldı!

SALI :

Başka ne girecekti?

Gazete sayfalarında her gün bir ortak haber:

«Bir minibüs bakkala girdi.»

«Bir tanker, kasap dükkânına girdi.»

Bugünkü gazeteler de, bir taksinin kömürcü dükkânına girdiğini yazıyor.

İşin garibi, kazaların hiçbirinde de can kaybının olmaması.

«Mucize» diyeceksiniz.

Oysa olağandır bu. Fiyatların alıp başını gittiği bir günde, enayi mi bakkala çakkala uğrasın eloğlu!

ÇARŞAMBA :

Hasretlik bu

«Amerika'daki Türk'ler, döner yiyerek vatan hasreti giderdiler.»

İngiltere'dekiler durur mu?

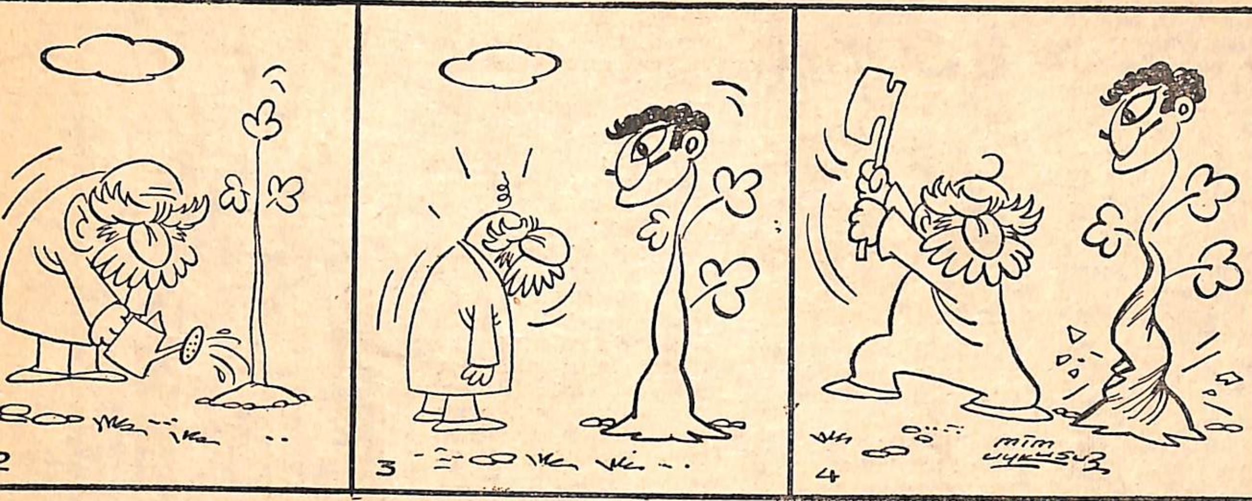
«Londra'daki Türk'ler, düzenledikleri gecede tavuklu pilâv ile zerde yiyerek vatan hasreti giderdiler.»

Almanya'dakilerin başları kel mi?

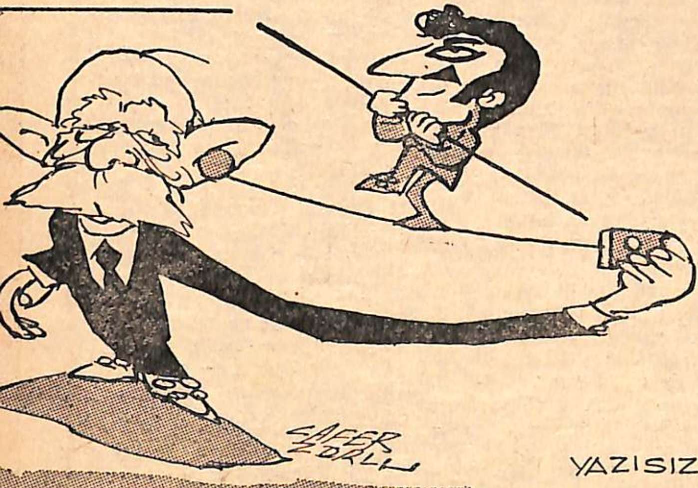
«Köln'deki Türk'ler, kuzu çevirmesi yiyerek vatan hasreti giderdiler.»

İyi, güzel ama bize garip görünen bir tarafı var bu hasret gidermelerin nedense.

Aklına geldi mi vatan, niçin hemen kaşığa sarılıyor adam?

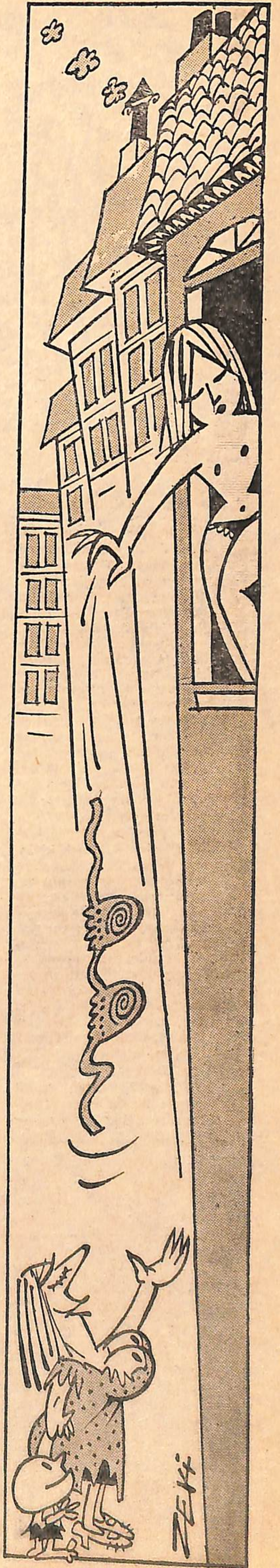

YAZISIZ

ALTI OK!..

Yazısız

PERŞEMBE :

Farkı da pek yok

Bütçe çoktan bağlandı, görüşmeleri çoktan bitti ya, Maliye Bakanının yaptığı konuşmaların söylentisi hâlâ bitmedi.

«Bütçe tahmininde yanılabilirim.»

Peki, neden?

«Efendim zaman zaman meteoroloji de yanılabiliyor.»

Hani önce söylenenle, gerekçesinin pek uyuşmadığı sanılıyor ama aslında uygundur.

Bir meteoroloji uzmanı neyse, maliye uzmanı da o değil mi?

Biri boşluğa bakıp hava tahmini yapıyor...

Diğeri boş ceplere bakıp, vergi tahmini...

CUMA :

Münhal yok birader

BMM'ne başvuran bir akıl hastası döşenmiş dilekçeyi, vermiş ilgili komisyona:

«Ben deliyim» diyor. «Devleti idare ediyorsunuz da, bir deliye mi iş bulamıyorsunuz?»

Hayret ki, ne hayret!

Yüzbinlerce açık işsizimiz olduğunu biliyorduk. Onbinlerce gizli işsizimiz olduğunu da biliyorduk. Fakat bir delinin işsiz kaldığını yeni duyduk!

Oncağızı da bir yerlere sokuşturamazlar mıydı sanki?

CUMARTESİ :

Aman ne uygun

Kimler olduklarını bilmiyoruz ya, «Çıkarcılar» a karşı savaşmak için güreşte bir «Gölge Federasyon» kurulmuş.

Düne bakarsak, dünkülerinin yanında güreşimiz gölge, Federasyonu gölge...

Ata sporumuzu da «Karagöz» gibi bir hayâl oyunu yapar kenara çekeriz bu tedbirlerle.

PAZAR :

Biliyorduk

Sağlık Bakanlığı açıklıyor:

«İstanbul'da uyuz olanların sayısı onbin!»

Maliye Bakanlığı açıklıyor:

«İstanbul'da sekizyüz bin kişi maliyeye borçlu.»

Uzun lâfın gereği yok, ey İstanbullunun yaşamını merak eden taşralı yurtdaş.

Durumumuz ortada.

Maliyeden yakamızı kurtardıkça tatlı tatlı kaşınıyoruz; kaşınmaktan vakit buldukça icra dairelerine taşınıyoruz!

Vedat SAYGEL

Bizi neler etkiler

Suavi Süalp

İnsanoğlu hassas, rakik, dakik ve göstergesi her zaman değişen bir yaratıktır. Bazıları kendilerine yaratık dediğim için kızmışlar. Ne diyelim? Niyazi gibi mahlûk mu diyelim? Zaten mahlûk da yaratık mânasına gelir. Neyse onlarla mı uğraşacağız... Bozulurlarsa bozulsunlar... Biz konumuza gelelim... Evet efendiler, insanı hassas ve duygulu olmasından dolayı çok şeyler etkiler. Hayatı boyunca normal kalınlıkta bir insan, hesaplara göre, tam 567 bin litre gözyaşı döker.. 4579 litre terler... Demek ki insan çabuk nem kapan ve etkilenen bir yaratıktır. Peki ama insanı en çok neler etkiler?... Bu soruyu siz sormadan ben soruyorum ve bu nokta üzerinde önemle duruyorum.

İnsanı etkileyen şeyler maddî ve manevî olarak ikiye ayrılır. Sonra İnebolu'dan denize dökülür. Önce maddî sebepleri gösterelim.

ZÜĞÜRTLÜK :

Züğürtlük veya maddi sıkıntı insanı çok etkiler. Parasız kalan bir insanın nefesleri sıklaşır, başı döner, bulantı gelir ve arkadan kuvvetli bir ter boşanır. Parasız bir insanın nefsine ve dayısına itimadı kalmaz. Herkesten kendini küçük görür ve her deliğe girmeye çalışır. Bakışları değişir. Ağzından köpükler gelir. İki sefer sonra da gider... Züğürtlük, çok insanın felâketine sebep olmakta ve bu yüzden insanlar çok telefat vermektedir. Yapılan milletlerarası çalışmalar züğürtlükle sıkı bir mücadeleye geçilmesini icabettirmekte ise de, toplanan parayı Enver ve Mösyö Duval'in yedikleri anlaşılmıştır. Bu yüzden dünya üstünde milyonlarca züğürt gene züğürt kalmışlardır.

FELÂKETLER :

Yangın, sel, zelzele, pencere, freze, fırtına, tayfun, bora, Tanju, hortum, toprak kayması, çığ ve her türlü tabii âfetler de insanı etkileyen şeyler olup dünya kurulalıdan beri insanlar bu yüzden çok müşkül vaziyetler karşısında kalmışlardır. Alfred Shayder tarafından yazılan «Insan ve minsan» adlı eserden bir kaç satırı okumadan geçemiyeceğim:

«Vodresa'da o gece mehtaplı bir gece vardı. Binlerce kişi biraz sonra yüzbin mil hızla esecek kasırganın haberinde bile değildi. Birden sanki biri havayı üfledi... Korkunç rüzgâr şehrin üzerine öyle bir çullandı ki, birden yüzellibin kişi evlerle birlikte Atlas Okyanusuna uçtular. Uçamayanlar, ikinci uçağı beklediler. Yirmi dakika içinde koca şehir, kasırga sebebiyle yüzelli kilometre ötede Kaz Dağının eteğine aynı intizamla kuruldu. Bugünkü Vodresa işte o Vodresa'dır. Başka bir yer değildir...»

CİNAYETLER :

İnsanı etkileyen başka bir şey de insanların kasten, bilerek veya bilmeyerek, biribirlerini öldürmeleri, yaralamalarıdır. Bu aslında çok ayıp bir şeydir. Kanun da bunu yasakladığı halde insanlar her ne sebeptense biribirini temizlemekten zevk alırlar. Bu husustaki gerekli bilgi polis dosyalarında mevcuttur.

HARBLER :

Birtakım ihtiras ve iltimas sahiplerinin fiyaka olsun veya top tüfek satalım diye çıkarttıkları harbler de insanı çok etkiler. Hattâ milyonlarca insanın ölmesine yol açar. Harb iyi bir şey değildir. Binlerce insanı biribirine vurdurmaya kalkmak terbiyeye ve insaniyete yakışmaz. Fakat işte nedense milletler arada bir harb çıkartıp biribirlerini yemeye bayılırlar. Halbuki lokantalarda, köftecilerde, kafeteryalarda yenecek çok daha lezzetli şeyler vardır. Bir tankın 789.000 liraya, bir uçağın da 5.000.000 liraya çıktığına göre, yumurta ve pastırma almaya paramız kalmadığı için harb çıktığını söyleyen Kont Tabldot belki haklıdır. Fakat onun da sözlerinde elbet gizli bir mâna saklıdır.

Maddi sebepleri saydık. Gelelim mânevî yâni duygusal sebeplere... Bu sebepler bizce insanı daha çok etkiler.

AĞIR SÖZ, HAKARET :

İnsanlar biribirlerine daima nazik ve terbiyeli olmaya mecburdur. Talimatname de bunu göstermektedir. Fakat insanlar bir sebepten kızdıklarında biribirlerine çok ağır konuşurlar. Çeki, ton, gibi lâflar ederler. Sonra daha ileriye giderek hakaret ederler. Hakaret eden, edileni kırar, etkiler... Bunun daha ilerisi de küfürdür. Küfür lûgatta olup kullanılması ayıp sayılan kelime veya cümlelerdir. İşte dil ağızda durduğu gibi durmaz ve hakarete uğrayan yukarda saydığımız maddi bir sebeple öbürkünü vurur. Onun için hakaret, ağır söz kadar elâ ve kara göz de makbuldür.

MÜZİK :

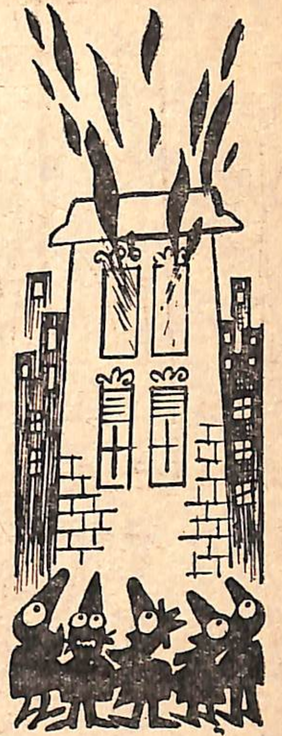
Ses veya müzik insanı etkiler. Notalar insan ruhunda çok derin yaralar açar. Hele iyi bir kemandan çıkan bir melodi iştah açtığı gibi havayı da tebdil eder. Müzik ruhun gıdasıdır denmesi de bu yüzden olması iktiza eder. Bethoven müziğiyle kaç kızı kendine esir etmiş fakat hepsiyle oynadıktan sonra akşamki trenle Viyana'ya gitmiştir. Müzisyenlerin ekserisi hassas ve kısa boylu olurlar. En kaba saba, hıyar gibi bir adam bile dinlediği bir kanun taksiminden sonra masadaki hesabı ödevebilir. Müzikten hoşlanmayan kimseler de gürültü ile etkilenirler. Bazı adamlar testere sesini duyunca şakır şakır ağlarlar.

EDEBİYAT :

Yazı, yâni edebiyat da insanları etkileyen mânevî sebeplerdendir. Onun için romancılar, şairler harıl harıl hikâye, roman, şiir, piyes yazarlar. Şiir ve roman yüzünden verem olan, tesirinde kalarak aklını oynatan veya intihar eden çok enayiye rastlanır. Çakıyı suya sokma raslanır... Göthe'nin Verterini okuyan binlerce Paris'li genç kendilerini Sen nehrine atmışlar ve bu yüzden kanalı tıkamışlardır. Victor Hügo'nun Sefiller eseri yüzünden de Fransa'da sefalet başlamıştır. Demek ki edebiyat da çok etkileyici bir şeydir. Hele şiir, insanı kendinden geçirir. Şiir yüzünden mezarlar dolusu nice ince ruhlu adam tarihe geçmiştir.

MANZARA :

Manzara, yâni tabiatın güzelilkleri de insanları çok etkiler. Güneş batması, ay tutulması, mehtap, hülya, nebahat gibi şeyler çok pastoral şeylerdir. Meselâ güzel bir manzara karşısında her insanın iştahı açılır ve dokuz tane patlıcan dolmasını götürür. Hele şırıl şırıl akan

bir derenin karşısında etkilenmiyecek ve hemen soyunup dereye girmeyecek insan azdır. Onlar da doktor yasak ettiği için girmezler. Güzel bir manzara karşısında duygulanmamak için insanın hayvan olması lâzımdır. İnsan da hayvan değildir.

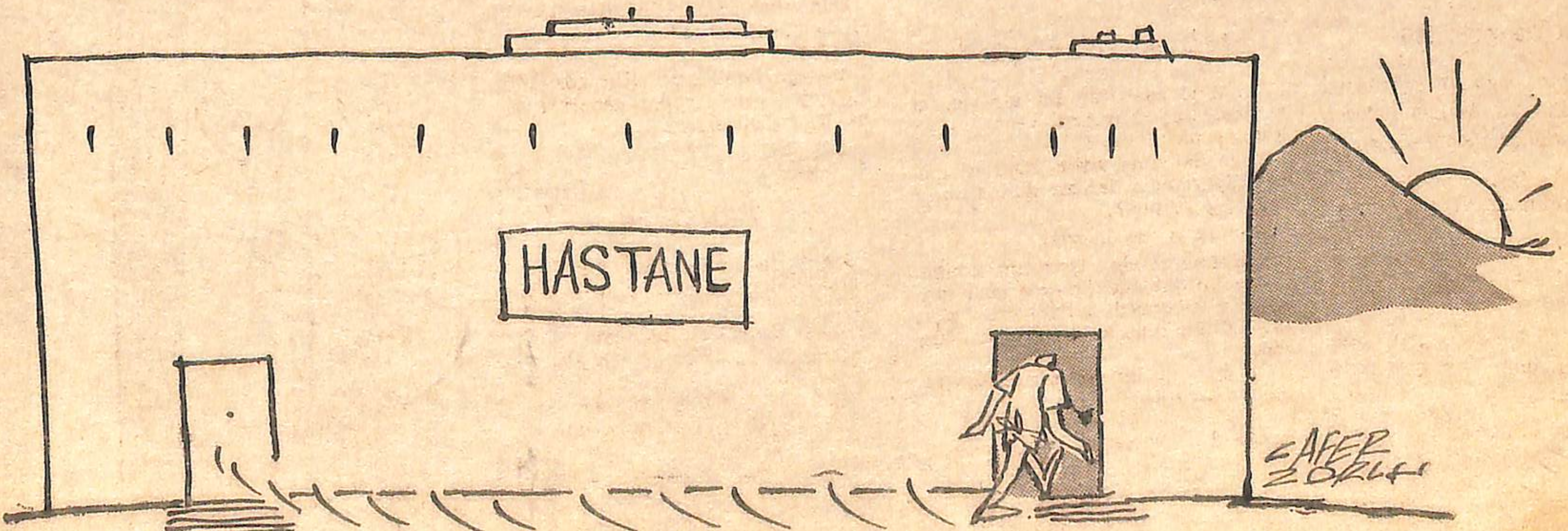
DERT :

İnsan dünyaya gelir, dertlidir. Gider, gene dertlidir. İşte dertler de insanı etkiler. Başkasının derdi de başkasını çok etkileyebilir. Onun için herkesin derdine ortak olmak da iyi değildir. Kendi derdinin kendine yettiğine inanmak ve başkasına derdini açmamak iyidir. Dertsiz insan olmaz lâfı da Fenike'liler tarafından bu sebepten çıkarılmıştır.

Sözümüzü toparlarsak, insanın etkilenmediği hiç bir şey yoktur. O halde insan daima etkilenen bir yaratık olduğuna göre onu ne etkilerse etkilesin boşvermesi lâzımdır. Mesut olmanın tek şartı budur. Aksi halde Necati olarak kalacaksınız. Aklınızı başınıza toplayın...

Suavi SÜALP

Doktorlar Doğu'da bir yıl mecburî hizmet görecek. — Gazeteler —

Yazısız

Sen de Erkek misin?

Yazan:

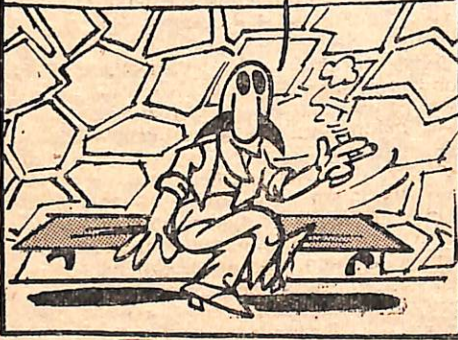
3 Suavi Süalp

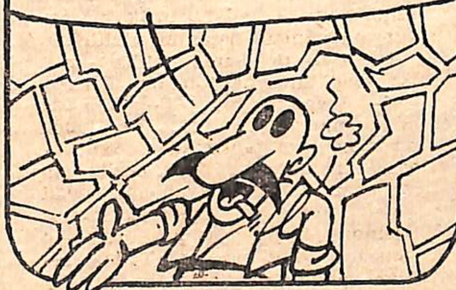
madem 540 kaymen var, onu depozit olarak avucuma yatır biyol... Yatır ki, böylece iresmen hemşeriliğin tasdik edilsin... sonra, her türlü haşarat için urbaları çıkar cıbıldak gal!..

dedi. sonram handa yatacağımı ve de portakal satacığımı söyledi... Biz de böylece Eminönündeki arabalı esnafa duhul ettik!..

Daha sonra teşkilât beni Şişli'deki Derya apartımanına gapıcı olarak goydu. Portakalcılıktan gazandığım beş bin liramı da aldı...

ama ben de kısa zamanda evel allah gapıcılığın ilmini aldım... Epeyce bahşiş, avanta topluyarak iki katcağız aldım. Eh gayri sıra bir avrat almağa geldi diyerekten...

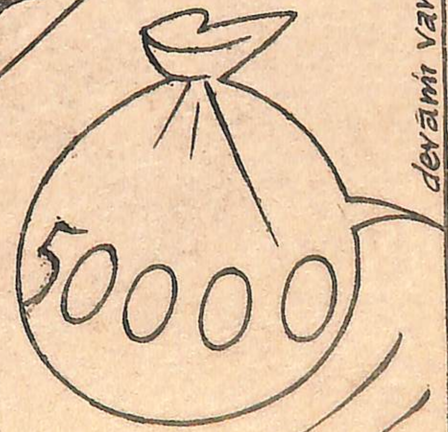
Frapan kızdır... bir giydiğini bir daha giymez...

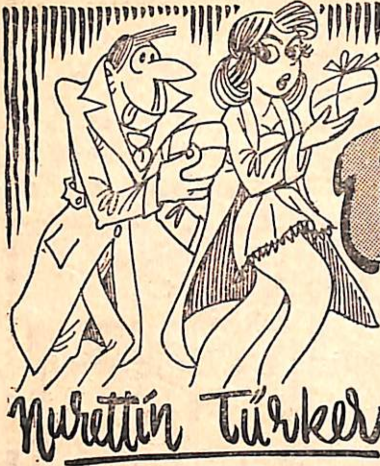
dedi. Ben de, esnaflık yapmış bir kişi olarak... bir fırsatını gollar ben ona, o urbaları sokuştururum, bu tasa değeel, dedim. O devam etti...

çizen: Zeki

Peynirli Omlet

Nurettin Türker

ANLATAMADIM gitti şu derdimi. Bizim arkadaşların hınzırlıklarını bilirim. Gözüne kestirdikleri bir genç kız çıkmasın karşılarına; sanki kırk yıllık tanıdıklarıymış gibi yanaşırlar, kibar pozlarını takınıp «saatiniz kaç?» diye sorarlar. Eskimiş numara ama, genç kızın saati söyleyişinden ya da burun kıvırışından anlam çıkarıp sonuca giderler. Ben bunu yapamıyorum işte. Hem benim derdim onlarınkine benzemiyor. Üç aydır bir kızın peşindeyim. Çalıştığı yeri, oturduğu evi, adını, soyadını, hattâ her gün işten çıkınca hangi yoldan evine geldiğini bile biliyorum da bir türlü yanaşıp konuşamıyorum kendisiyle. Bizim Cin Ahmet'e sorarsanız:

«— Oğlum, toyluğun da bir devresi vardır. Yazık sana be, bu kadar ekmeği kimin yanında pişirdin ha? Uzaktan uzağa göz süzüp çarpılacak kız var mı şu memlekette? Kendini Karacaoğlan mı sanıyorsun? Derdin neyse münasip bir yerde yanaşacaksın, hanımefendi deyip soluklanacaksın. Yok be, vallahi iş çıkaramazsın sen...» der ve de arkadaşların yanında beni yerin dibi. ne batırır.

Bir gün tak dedi canıma. Artık ne olursa olsun sevdiğim genç kıza yanaşıp bir kaç kelâm edeceğim, dedim. Çalıştığı binanın kapısında yine nöbete geçtim. Paydos olunca çıktı, gözleri beni aradı. Gördü ve tatlı tatlı güldü. Ah, canına yandığımın böyle gülme de surat asıver n'olur yâni. Gülünce dizlerim gevşiyor, daha adım atamıyorum peşinden. Ama, bugün kararlıyım. N'olursa olsun yanaşacağım yanına...

Caddeden ara sokağa girdik. Tamam, şimdi bakkala uğrayacak. Ben de peşinden. Girdim bakkala. Artık ahbap olduk bakkal Niyazi efendiyle. Beni görünce «buyur» etti:

«— Bi paket makarna Niyazi efendi...» dedim.

Baktım, sevgilim de peynir almış, paket ettiriyor. Niyazi efendi bir kaç kişiye birden «buyur» ederken ben, nasıl oldu bilmem, kapıverdim sevgilimin peynirini. Niyazi efendi de dalgınlıkla makarna paketini onun eline tutuşturmaz mı. Sevgilim de, her halde ayıp olmasın diye aldı makarna paketini çıktı dışarıya. Eh, şimdi ben yanaşmıyayım da kim yanaşsın:

«— Hamfendi, bir dakika...» diye dalışı yaptım. Durdu sevgilim, döndü, tatlı gülüşünü ikram etti. Dizlerimde dolaşan sancıya aldırmadım bile. Uzattım peynir paketini:

«— Niyazi efendi yanlışlıkla sizin peyniri bana, benim makarnayı size verdi galiba. Buyurun...»

«— Teşekkür ederim. Ama, n'apalım öyle olsun. Hem bundan ne çıkar?»

Ne çıkar? Ne çıkacak, evde açılınca paketlerin içerisinde ne varsa onlar tabiî.

«— Siz peynirle ne yapacaktınız?»

«— Omlet. Sever misiniz siz de?»

«— Bayılırım ama, pişirmesini bilmem...»

«— Yazık. Arzu ederseniz bir öğreten, ya da pişiren bulunur her halde.»

Yürüdü gitti. Kaldı mı peynir paketi elimde. Peşinden yürüyemiyorum da daha. Yahu, omleti istersem kim pişirir, kim öğretir bana? Tamam, bu lâf derin bi lâf. Bizim Cin Ahmet'e diyecek olsam bir saat tefsirini yapar. Boşver, dalgaya vurulacak gibi değil bu iş.

Eve geldim, açtım peynir paketini. Baktım, baktım dakikalarca. Ne büyük nimet şu Yârabbi. Bu paketi ben almasaydım, şu anda sevgilimin evinde, onun ellerinde, onun dilinde, onun boğazında, onun... Peynirli omlet ha? Acaba, daha ne gerek bunun yanına? Tamam yahu. İşte, yeni bir konuşma konusu. Devrisi günü sevgilime soracak güzel bir sorum olmadı mı?

Akşam paydosunda, nöbet tuttuğum yere baktı sevgilim; sağolsun tatlı gülüşünü gönderdi. Ara sokağa sapınca yavaşladı, bekledi galiba. Sanki, birden karşılaşmışız gibi yaptım:

«— Siz ha?» dedim. «Peynir için teşekkürler. Omlet yapayım diye çok uğraştım, peynir yağda kızardı kızardı...»

«— Ayol, omlet yalnız peynirle olmaz ki...» dedi. «Yumurta da gerek.»

Yok canım, insan bu denli, hem de ayak üstü bozulmaz ki! Yâni, omletin neden ve nasıl yapıldığını bilmemek bu kadar büyük bir kusur mu? Anladı canımın sıkıldığını:

«— Evli değilsiniz galiba. Ama, bir sevgiliniz yok mu, ona sorun.»

«— Sevgilim yok... Şey, var da kendisinin haberi yok. Her halde bir genç kıza tanışmadan, seni şey ediyorum demeden önce, acaba omlet nasıl pişirilir diyemem değil

«— Canım, hiç söylememektense ikisinden birini söyleyip başlangıç yapsanız iyi olmaz mı? Yoksa, peşine günlerce, aylarca dolaşıp durun, ne çıkar bundan?»

«— Peki, çok güzel. Her şeyi ile tastamam bir doğru söz ettiniz. Alın bakalım, soruyorum öyleyse. Bu omletin nasıl pişirildiğini bana lütfen anlatır mısınız?»

«— Aaa, bunu bana değil, sevgilinize soracaksınız.»

Seke seke, güle oynaya gitti yavrucuk. Kaldım mı yine çaresiz.

Cin Ahmet neredeyse yumrukla dövecek. Bir kükrer, bir yükselir karşımda:

«— Oğlum, cahil kardaşım. Omletin sade yumurtalısı var ki, bunu sormak seninle dalga geçmek istiyorum, ama niyetim ciddi değil anlamına gelir. Omletin patateslisi var ki, bunu sormak seninle metres biçimi yaşamak istiyorum demektir. Omletin kıymalısı var ki, bunu sormak, seninle nişanlanalım, iki - üç ay sonra hevesimizi alınca herkes yoluna demektir. Omletin...»

«— Peynirlisi be, peynirlisi?»

«— Hah, sorarsan bunu soracaksın. Peynirli omleti birlikte pişirelim mi? diyeceksin ki, senin niyetinin ciddi olduğunu, nişan, nikâh, düğün tekmili birden içerisinde olduğunu anlasın...»

Sabahı zor ettim. Akşam paydosunda ara sokakta önüne çıktım:

«— Siz misiniz?» dedi. «Omleti öğrendiniz mi?»

«— Evet...» dedim. «Şey, pişirmesini değil de peynirlisini. Acaba, peynirli bir omleti ikimiz pişirebilir miyiz?»

Genç kız, «eyvah, babam» dedi ve önüne çıkan ilk kapıya daldı, kayboldu yanımdan. Bir sağa, bir sola döndüm ve bir polis memuru koluma yapıştı:

«— Hakkınızda şikâyet var...» dedi. «Benimle karakola geleceksin.»

«— Kim? Nasıl hakkımda... Benim mi?»

Polisle birlikte geldik karakola. Komiserin odasına girdik. Komiser nefes nefese, dik dik baktı yüzüme:

«— Senin adın Hakkı Bulurbulmaz mı?»

«— Evet komiser bey.»

«— Bir adam seni şikâyet eden bir dilekçe verdi. Üç ay mı, dört ay mı ne oluyormuş kızının peşini bırakmıyormuşsun. Haydi, uzaktan uzağa izlediğin neyse ne ya, son günlerde işi azıtmışsın. Dilekçede kanunî büyük suçlardan bahsediliyor.»

«— Suçum, suçum neymiş komiser bey?»

«— Şikâyetçi baba kibar bir adama benzer. Diyeceğini açık açık dememiş de, anlayana diye yazmış. Tıyi kelâmlar yok yâni. Dinle bak: (Kim olduğunu ve ev adresi ile iş adresini açıkça yazdığım bu delikanlı, son günlerde kızımın önünü kesmiş ve dün kendisinin peynirini almış, yerine makarnasını vermiştir. Gözlerimin önünde cereyan eden bu olayda sinirlerime zor hâkim oldum. Elimden her an bir cinayet çıkabilirdi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım?)»

«— Peyniri mi diyor? Valla kötü bir niyetim yoktu komiser bey. Omlet...»

«— Anlayana diyor adam. Anlamadın mı daha? Kime yutturuyorsun be? Bir kızın peynirini almak ve yerine makarna vermek ne demek bilmiyor musun sanki?»

«— Biliyorsam kör olayım komiser bey! Bildiğim omlet...»

«— Vay vay... Peynirinden sonra bir de omleti ha?»

«— Peynirle değil, yanına yumurta gerekmiş...»

«— Anlamadım? Peynirinden sonra yumurtası...»

«— Bunu söyleyen... Söyleyen kim dersiniz? Benim tabiî.»

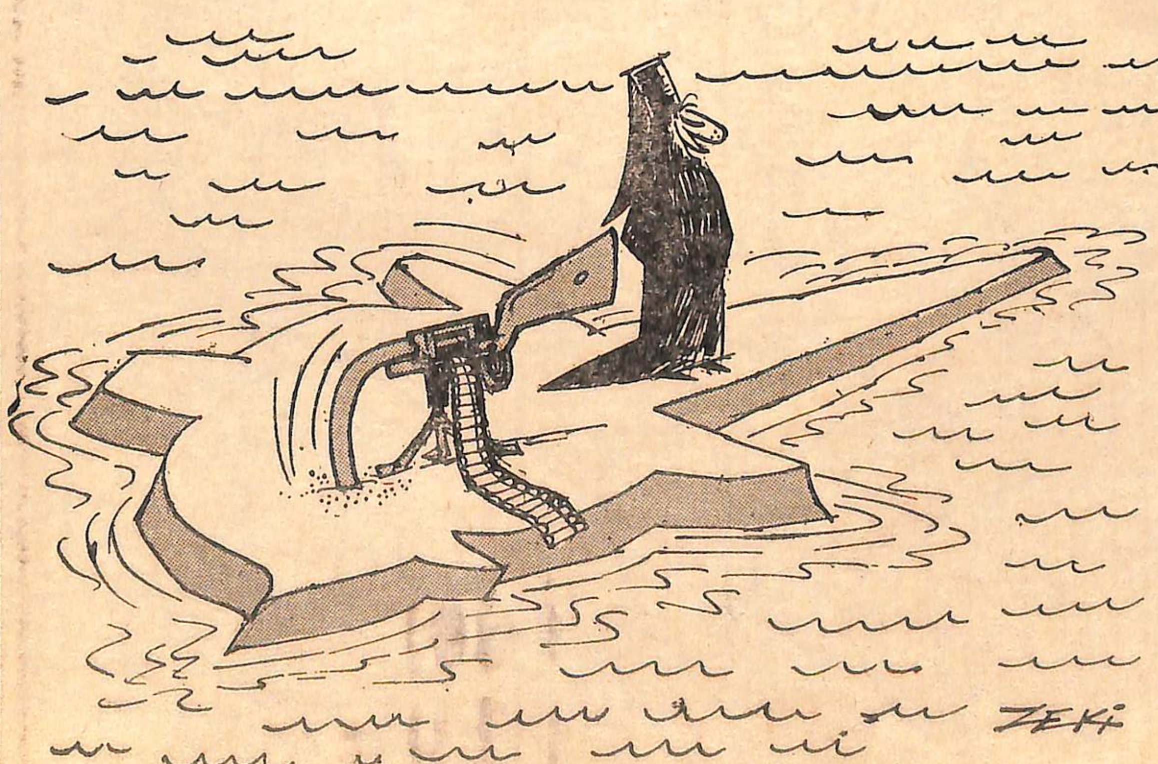
«— Oğlum, suç içerisinde suç işliyorsun. Bu kadar saflık etme. On yıl derken yirmi yıla çıkarma cezanı. Bırak, peynirini aldım, makarnamı verdim de, yeter. Bir de omletmiş, yumurtaymış, nereden çıkartıyorsun bunları?»

«— Ama, doğrusu bu komiser bey. Evet, peynirini aldım. Niyetim, peynirli omleti birlikte pişirelim deyip niyetimin ciddi ve samimî olduğunu belirtmekti. Fakat, babası sanmış ki...»

«— Delikanlı, karşındaki adama iyi bak. Yirmi yıldır peynir alanlarla, omlet pişirenlerle uğraşıyorum ben, anladın mı? Madem niyetin ciddiydi de niye peynirini almadan, makarnanı vermeden gidip kızı istemedin?»

«— İsterdim de... Önce, kızın be.

Makarios, Kıbrıs'a gizlice silâh sokmuş. — Gazeteler —

Yazısız

ni sevip sevmediğini anlayayım, ondan sonra...»

«— Kız dediğin sokakta görülür ya, sahibi yok mu bunun, hesabını sormazlar mı? diye düşünmedin mi? Peynir almak...»

«— Hem komiser bey. Evet, ben bu peyniri aldım, aldım ama, vallahi bakkal Niyazi efendinin elinden kaptım. O da benim makarnayı...»

«— Namussuzum şuracıkta ağzını burnunu kırarım senin. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu lan teres?»

«— Bakkal Niyazi efendiyi işe karıştırmak ayıp mı?»

«— Temiz otuz yıllıksın sen. Ben yargıç olsam bir santim aşağı hüküm vermem. Şuna bakın yahu; kendi ağzıyla bakkal Niyazi efendiyi şahit gösteriyor.»

«— Tabii şahit gösteriyorum. Genç kızla orada karşılaştım. O peynir alıyordu, ben de makarna... Genç kızla konuşmak istediğim için, onun peynirini...»

Komiser, elindeki dilekçeyi sümenin arasına attı:

«— Sen diyorsun ki ben bu genç kızı hakikaten seviyorum, peynirini aldım, makarnamı verdim, omleti pişirdik ve mümkün olursa kendisiyle evlenebilirim. Öyle mi?»

«— Tamam komiser bey. Hani, olsa şimdi, hemen burada evlenirim valla...»

«— Bana bak, saf saf konuşmuş gibi adamı çileden çıkarma, benzetirim seni. Ne, dur bakalım. Hemen evlenirim mi dedin sen? Ulan, ben de sana bu lâfını yutturmayacağım Cemil. Polis Cemil...»

Polis Cemil geldi. Komiserin uzattığı adresi aldı:

«— Babası ile genç kız derhal karakola gelecek.»

Yarım saat kaskatı bekledim sevgilimi ve babasını. Komiserin odasına sevgilim yalnız girdi. Boynu bükük, gözleri yerde, yüzüme bakamıyordu utancından.

«— Baban gelemedi değil mi?» diye karşıladı komiser. «Haklı adamcağız. Nasıl gelsin, peyniri alınmış bir kızın yanında nasıl? .»

«— İşte, kendileri geldi komiser bey .» diye sözünü kestim. «Sorun bakalım Kötü bir şey olmuş mu?»

«— Sorulacak olan şeyler sorulmuştur...» dedi komiser. «Kızım, karşında oturan delikanlı der ki; ben onu seviyorum. Beni sevip sevmediğini bilemediğim için bir türlü evlenme teklifi yapamadım. Bu bahane ile mümkün olursa... Soruyorum sana, bu teklife ne diyeceksin? Evet mi, hayır mı?»

«— Siz bilirsiniz.» dedi sevgilim, komisere.

«— Ben nasıl bilirim yavrum. Evet mi, hayır mı?»

«— Evet...»

Kalktım, ellerine sarıldım sevgilimin:

«— Artık peynirli omleti evimizde, ikimiz başbaşa pişiririz değil mi?» dedim.

«— Beni unutmayın, yoksa karışmam ha!» dedi komiser.

«— Unutur muyuz hiç...» dedi sevgilim de. Pardon, sözlüm. «Peynirli omleti elimle pişirip...»

Komiserin kahkahalar atıp masayı yumruklamasına bir anlam veremedim. Sözlüm kolumdan çekti:

«— Gel...» dedi. «Kutlamak için önce babamın elini öpelim.»

«— Baban... Baban nerde?»

Komisere doğru yürüdük. Komiser suratını astı:

«— Beğenemedin mi delikanlı?» dedi. «Babası benim. Yahu kaç aydır peşinde dolaşıp durursun kızımın da, iki çift lâf edemezsin. İyi davrandı yavrucak. Az daha fıtık olacaktı. kurtardık işte. Haydi, bırak şaşkınlığı da gel, gel öp bakayım elimi. Hah şöyle, şimdi gidip omletinizi pişirebilirsiniz artık...»

Peynir aramak için elele düştük yola...

Nurettin TÜRKER

Sizin için

DÖRTLÜKLER

Karakışın elinde inlemekte memleket
Odun kömür bulunmaz kime etsek şikâyet,
Buhranı dondurarak işe başladı Erim
Vatandaş da donacak bu gidişle nihayet.
Et Balık Kurumunda yirmiiki buçuk et
Odun yediyüz lira, kömür için de sabret
Sebze yok konserve var, şurda yaza ne kaldı.
Bahara bolluk olur sırtımız kızar elbet.
Bu kışta odun kömür karaborsa olduysa
Maliyemiz bu kârdan hissesini aldıysa
Üzülme, vasıtalı vergi verdin demektir,
Üzülürüz Maliye avcunu yaladıysa.
Yurtta yoklukla kışın hüzün dolu sergisi
Yakmıyor yürekleri, kalkmış vatan sevgisi,
Fiyatlar almış gider, ne düşünür hükûmet
Gelse düzelecek mi? Malî Denge Vergisi.
Filitreli yoksa, al Amerkan sigarayı
Kaçağı çok, bulması zordur İnhisar çayı,
İşletme Vergisini yanlış anladı esnaf
Kaçak malla bulundu işletmenin kolayı.
Ne kadar vergi gelse, sanmayasın küserim
Vergi ve zam duydukça hem oynar hem gülerim,
Asrımızda Timur'un iktisat siyaseti,
Bizi buruk gördükçe vergi koyuyor Erim.

ZÜLFÜ SAKA
Elâzığ

Kadın — Sahi sormayı unuttum, adınız ne?..

ALO YERİNE...

Bir gün telefon etmek için jeton alıp kuyruğa girdim. Benim önümde, giyiminden köylü olduğu anlaşılan burma bıyıklı bir adam vardı. Sıra ona geldi. Attı jetonu, çevirdi numarayı ve başladı bağırmaya:

— Akfil!... Akfil!...

Sonra da kendine gülenlere dönerek:

— Ne gülüyonuz daa, gazata okumadınız mı? Gazatada alo yerine Akfil deyin, zayıf! demesin mi...

Selçuk ÇAYOĞLU

★

DÖRTLÜK

Maksi, mini senin neyine,
Bu surat sende varken.
Elâlemi güldürme üstüne,
Sosyeteye uyayım derken.

MAHMUT TURGUT

KONSERVE

Yirmi kişi
Minibüse dolduk.
Doğrusu,
Bizler
Konserve olduk
Minibüs
Konserve kutusu.

S. SAMİ CANER

— Nixon'un gezisi nedeniyle Çin'de ABD. aleyhtarı dövizler kaldırıldı. —

Dövizler...

Kaldırıldı!

Yazısız

KADIN DÂVASI

Aynı apartmanda oturan altı kadın kavga edip, mahkemeye düşerler. Tecrübeli ve ihtiyar hâkim gayet sudan bir sebeple karşısına gelen bu kadınları bir an evvel başından savmak için, sanıklara dönerek:

— İçinizden en yaşlısını dinleyerek sorguya başlayalım. Buyurun.

Deyince, kadınların hepsi dâvalarından vazgeçerler.

Rüştü ÇOKSEVER
Cumhuriyet Mah. Plâj Yolu 23/5
MERSİN

KRİKO MURTEZA ANLATIYOR...

Altıbuçukta kalktım... Sigaramı yaktım... Paketi de attım... Terliklerimi aradım bulamadım... Etrafa bön bön baktım... Yıkadım yüzümü kokulu sabunla... Ne de güzel içilir Kumkapı'da beyaz peynir kavunla... Sütüm de pastörize... Bizim örtü merserize... Dört aydır bonomu ödemiyormuşum... Bak şu terese... Neyse. Açtım pencereyi... Kaynat tencereyi... Oynasın kızlar... Dilrüba'yı babası benimle görünce... Yanımızdan gazlar... İndim merdivenden teker mi teker... Bir sevgilim var. Adı Elvan... Şeker mi şeker... İnceciktir beli.. Kalem gibi eli... Topuğunda saçları... Alnındadır kaşları.. Yaylanır yürürken... Her tarafı kırıtır... Görenlerin kırkdört dişi sırıtır... Eğer bir gün evlenirsem ben onunla... Sayım günü çıkartırım sokağa... Elvan anlatılmakla bitmez... Yazmakla İzmit Kâğıt Fabrikası yetmez... Hop dedik... Bizim araba bir türlü gitmez... Debriyaj, pedal, gaz... Dikiz aynasına bakmamışım... Yuf size. Depoya benzin koymamışım.

SUAT TEMEL
Sarınasuh 65 Fatih/İST.

POKERCİ KADIN

Sabaha karşı, poker partisinden evine dönen ihtiyar kadın, hizmetçiden «gelininin doğum yapmak üzere hastaneye kaldırıldığını» öğrendi. Çok bitkin bir vaziyetteydi. Hemen yatağa uzandı. Hizmetçiye, «Önemli bir şey olduğu takdirde kendini uyandırmasını» söyledi.

Aradan saatler geçmişti. İhtiyar kadın gözlerini açtığında gün batmak üzereydi. Telâş içerisinde hemen zile bastı. Hizmetçi odaya girdi.

— N'oldu? Hastaneden haber geldi mi?

— Evet, tabii efendim. Öğle üzeri size seslenip üçü kız, ikisi erkek beş torun sahibi olduğunuzu söylemiştim...

İhtiyar kadın, hizmetçinin sözünü kesti:

— Peki, ben ne cevap verdim?

Hizmetçi başını öne eğerek şu cevabı verdi:

— «Yetmez!... Bende (Kare) var» dediniz.

Muhittin ÖZKAN
Tatlıpınar Caddesi No: 4/6
Şehremini/İSTANBUL

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

Polis, Halo dayıya baktı. Onun gür sakallarına, gür kaşlarına ve pırıl pırıl yanan gözlerine:

— İyi dayı amma, dedi, köylüler doğruyu söylemişler sana, sen oralarda ölür kalırsın. Yaşın geçmiş senin...

— Altmışüç oğul...

— İyi ya, kandilin yağı tükenmiş artık...

Halo dayı anlamadı:

— Hangi gandilin oğul? diye sordu.

Polis, sırıttı:

— Yâni köylülerinin dediği gibi senden iş geçmiş. Bu iki öküz kaç liradır bilir misin sen? İyisinden iki tane öküz beşbin liranın kapısı. Sen nasıl İstanbul'da biriktirirsin beşbin lirayı. Yol yakınken çek git köyüne, oğlunun başına oralarda dert olma!...

Tekrar, Dingil Zako geldi gözlerinin önüne Halo dayının, Dik Yussuf geldi, şişko Bedo geldi... Karısı geldi, kapıya bu sabah yığılan insanlar geldi. Sonra, suskun suskun gencecik polisin sarı bıyıklarına baktı. Polis:

— Nasıl, dediğim doğru değil mi? diye sordu...

Cevap vermedi Halo dayı. Aslında karşısındaki Dik Yussuf olsaydı, Dingil Zako olsaydı, şişko Bedo olsaydı cevap vermek kolaydı amma, karşısındaki dediklerine göre jandarmanın kardeşiydi. Şimdi tutup onun aksine bir lâf ederse, kimbilir daha işin başındayken, başlarına ne işler gelirdi... Yavaştan yavaştan:

— Haklısın oğul amma, ben bi kere söz verdim, dedi.

— Kime? diye sordu polis.

— Gendime...

— Boşver canım, insan kendine verdiği sözden hemen vazgeçer.

— İmamgızı'na da verdim.

— Kim imamkızı?

Halo, İdiris'i gösterdi:

— Anası, dedi...

Polis, İdiris'e baktı. İdiris titriyordu korkudan.

— Sen, dedi, sen engel olsana babana. Yazık değil mi babanı bu yaşta İstanbul'lara çalışmaya götürüyorsun, sen al ona iki öküz, getir ver babana. Benim de memlekette babam var, yaşlı böyle senin baban gibi, her ay maaşımdan yüz lira gönderirim ona. İhtiyarlar çalıştırılmaz, yazıktır...

Hiç cevap vermedi İdiris. Belki, «Kendi gitmek istiyor, köylülerle inatlaşıyor» falan diyebilirdi ya, babası gibi davranmayı yeğ bularak ağzını açmadı.

Polis, Halo dayıya:

— Tamam mı dayı? dedi, gerçi biz senden ufağız amma, sen vazgeç bu kafalardan, avrada öküz alacağım diye söz verdin diye, bile bile ölüme gitme. Kolay değil İstanbul'da çalışmak, hem sana bu ihtiyarlıkta hiç kimseler iş vermezler. Tamam mı, sen yarın sabah bismillâh hemen köyüne...

Eh, devlet adamına yalan söylenmezdi. Devlet adamı denen şey, her şeyi bilirdi. Onun için Halo dayı yalan söyleyemedi:

— Yok oğul, dedi, gedecem, öküz parası gazanacam...

Polis güldü:

— Bayağı inatçısın dayı, dedi. Madem öyle, şayet öküzleri almak nasip olursa, geçerken bana da göster olmaz mı?

— Olur oğul, biri gara biri boz...

Polis alaylı konuştu:

— Ha, öyle söz verdin İmamkızı teyzeye?...

Başını salladı Halo dayı... Polis, bekçiye:

— Hadi, dedi, bunları Demir'in kahvesine götür, orada otursunlar, kahve kapanınca da otele mi giderler, başlarının çaresine mi bakarlar, ne yaparlarsa yapsınlar...

Sonra Halo dayıya döndü:

— Dayı, dedi, bak bir daha o parka gitmek yok. İzzet beyin çok iyiliği dokunmuştur bu kazaya amma, tutup benim altımı otel yapsınlar dememiştir hiçbir zaman...

Halo dayı, yine kafasını salladı. Bekçi:

— Yörüyün, dedi...

Bu kez, bekçi öne düştü, onlar arkaya, karanlık dar yollardan geçmeye başladılar. Bekçi:

— Emmi, dedi Halo dayıya, sen gafayı oynatmışın. Sen var ya sen, iki kürek attıkdan sona tamam, yığılın galın bi köşeye...

Eee, karşısındaki devlet adamı, şimdi denmez ki ona, bu yaşımda var mısın, çıkar bakalım hele üstünden ceketini, seninle şurda bi güreşe tutuşalım.

İçinden:

«Gendini bişi zannediyo, dedi, yoksa şöyle bi sıkımlık canın var.»

Bekçi konuşmaya devam etti. İdiris'e ters ters bakarak:

— Sen de evlâdım diyorsun deel mi? dedi. Ulan insan bu yaşda babasını heç çalışmaya yanında Isdanbıllara götürür mü be?

Sanki İdiris'e değil de, söz başkasına söyleniyormuş fibi, hiç aldırmadı İdiris... Aynı, köy yolunda yürüdükleri gibi babasının ardından yürüyordu. Sanki, biraz sonra birisi onlara, «Kıta dur!» diyecek ve nöbet değiştireceklerdi... Netekim, bekçi:

— İşde, der demez, ikisi de zınk diye durdular...

— İşde bu gave... Geçin oturun...

İçeriye başını uzatıp seslendi:

— Lan Demir, sana iki dene yağlı müşderi getirdim. Biri öküz tüccarı, biri de öküz tüccarının oğlu...

Kahveci Demir, sahi zannetti. Aşırı bir ilgiyle buyur etti Halo dayıyı ve İdiris'i içeriye. İkisi de çekine çekine girdiler. Demir, iki sandalye uzattı onlara. Bu arada bekçi de uzaklaşıp gitti. Sonra, elinde bir bezle geldi Demir, masanın üzerini sildikten sonra:

— Buyrun! dedi...

Baba oğul biribirlerinin yüzüne baktılar. Demir:

— Çay, kahve? dedi...

Halo dayı, hemen hemen kahvenin tadını bilmezdi hiç. Bu yaşa dek, ya iki kez içmişti, ya da üç kez. Ama çayın tadını bilirdi. Son çay içişinden bu yana iki yıl geçmişti. Dingil Zako'nun oğlu evlenirken içmişti. Öyle, Mescitli'de çay kahve bilmezlerdi. Zaten, kahve de yoktu Mescitli'de. Onların duvar dipleri vardı, elleri böğürlerinde, durmadan güneşe baktıkları, sonra, kımıl kımıl içlerinin ısındığı duvar dipleri... Halo:

— Oğul çay içek mi? dedi.

— İçek buba...

Bağırdı Demir:

— İki çaaay, taze ossuuun!...

Sonra, kendi ocağa geçerek çayları koydu ve getirdi:

— Buyrun ağalar!...

Bir sandalye çekti, yanlarına oturdu:

— Yarın buranın hayvan bazarı, tam zamanında geldiniz, bi yığın hayvan satılır...

Halo dayı'nın gözleri parladı. Kara kara, boz boz öküzler geçti gözünün önünden...

— Garası bozu da var mı? diye sordu Demir'e.

— Her rengi var dayı, sen paradan habar ver... Nerdensiniz siz?

— Biz Mescitli'denik oğul...

— Mescitli, şu bizim Mescitli, kimler derler size?

— Bize mi, heç, bana Halo derler, Halo dayı...

— Sığırları Angara'ya mı satıyon?

Halo dayı anlamadı, baktı Demir'in yüzüne:

— Yoo, dedi, biz Isdanbıl'a gediyoruk.

— Ha Isdanbıl'a satacan?

— Yoo, çalışmıya gediyoruk...

— İş dutmaya...

— Heye, amelelik...

— Hani ya öküz tüccarıydın?...

Bekçinin arkasından kızdı:

— Ulan geçi, işletdi gene beni.. dedi.

Sonra Halo dayı'ya baktı:

— Sen de mi çalışacan? dedi.

— Heye...

Güldü kahveci Demir... Aldırmadı Halo...

— Dayı, dedi, senin için tükenmiş be, senin şimdi yerin tandır yorganının altı, ne işin var Isdanbıl'larda?

— Öküz alacam oğul, iki dene...

— Bırak oğlan alsın gelsin... Oğlun deel mi?

— Heye oğlum... Amma ben alacam. Onun parasından bi guruş gatmıyacam.

— Niye? Küs müsünüz oğlanla?

— Yoo, heç insan oğluynan küser mi? Amma ben gatmıyacam işde, gendim çalışacam, gendim alacam.. Dutacam iplerinden, köve götürecem.

Kahveci Demir:

— Yaş iş dayı, dedi, bana öyle geliyor ki, sen köve öküz yerine ölünü götürün... Ona da paran yeterse, böğünkü günde, bi ölüyü Isdanbıl'dan gamyona gatıp da, teee Mescitli'ye götürmek beşbin lira... İyi dayı, sen birikle gamyon parasını, şöyle heç olmazsa dirin gedemez hususîde, bâri ölün getsin...

Kızdı Halo dayı içinden... Sanki tüm insanlar hepsi ağızbirliği etmişler, Halo dayı'nın İstanbul'a gittiği gün ölmesi gerektiğini söylüyorlardı. Karısı öyle, Dingil Zako öyle, Dik Yussuf öyle, polis efendi öyle, bekçi öyle ve bu kahveci öyle...

«Ulan ölmeyeceğim, dedi içinden, hem vallah hem billâh Ezrail gelsin, oturup çadır çadır bazarlık edecem, üç aşşa, beş yokarı bazarlık edecem, töbe töbe günaha sokuyorlar insanı be... Amma Allahım sen de şahıtsın, ne isder bu insanlar benden?...»

Kahvecinin yüzüne baktı, sırıtıyordu...

«Eee, dedi, ellerini belli belirsiz havaya kaldırarak, sen de egerkim şu gayfeciynen, Dik Yussuf'nan, Dingil Zako'ynan barabarsan, o zaman ne deyim sana. Gönder Ezrail'ini burda al sanımı...»

Kahveci:

— Ben de gendi gendime, böyle yorganlı morganlı heç öküz tuccarı mı olur demişdim, amma geçi işletdi gene beni...

Ayağa kalkarken:

— Vallaha sen acaline susamışın dayı, dedi. Vazgeç bu gafalardan... Oğluyun başına yük olma, hadi var geç yarın köyüne...

Halo dayının en çok kızdığı söz de buydu:

«Oğluyun başına yük olma.»

O zaten istememişti ki oğlu kendisiyle gelsin. Köy yolunda kaç kez ona:

«Dön geri oğul dön, inanmazlar sona öküzleri benim gazandığıma» demişti. Amma dönmemişti oğlu... Oğlu da Mihrican için para biriktirecekti, onun kesesi ayrı, kendininki ayrıydı...»

Kahveci, ilerde aznif oynayanlara bağırdı:

— Gelin hele uşaklar, dedi, burda antika bir Halo dayı var, yaşı var belki yetmiş, Isdanbıl'a öküz parası gazanmıya gediyormuş...

(Devamı var)

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

REFAH VE SAADETİNİZİN KAPISI!

Vadeli 50, Vadesiz her 100 Liraya bir kura numarası, paranıza emniyet, işlerinizde kolaylık istikbalinizde garanti,

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 60763 - A - 20510 — 22)

BÜYÜK YARIŞMAMIZ

Sevgili okurlarımız,

Hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir AKBABA LOTO yarışmasına başlamış bulunuyoruz.

Bu yepyeni AKBABA LOTO yarışmasına katılmakla hem gülecek, hem eğlenecek, hem de

1000'lerce lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni büyük yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli bir panorama yayımlanacak ve bu panoramadaki bazı şeyler 1'den 20'ye kadar sayılarla gösterilecektir.

1'den 20'ye kadar olan bu sayılar AKBABA LOTO kuponunda da bulunacaktır.

Renkli panoramaya bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçeceksiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak göstereceksiniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi LOTO Yarışması
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konuda beş renkli panorama ile bir de AKBABA LOTO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LOTO kuponunu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA LOTO kuponu oynayanlar fazla kazanma şansına sahip olacaktır.

Onüç sayı sürecek AKBABA LOTO yarışmasının her sayısında 6 sayının çekimi yapılacaktır.

Böylece yarışma sonunda onüç haftalık AKBABA LOTO çekimine göre doğru sayıları tutturanlar arasında kura çekilecek ve okurlarımız (tutturdukları doğru sayıların adedine göre) 2000 liradan 25 liraya kadar çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.
Fiyatı: 150 kuruş.

DİKKAT!
Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 150 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.

Adalet mi yâni?

Tatildeki karısıyla şehirlerarası konuşma yapan adama:

— Borcunuz oniki frank! denince:

— Olacak şey değil bu! diye bağırarak postanenin altını üstüne getirdi.

— Tam oniki dakika konuştunuz.

— Kim, ben mi konuştum? «Alo» dan başka tek kelime söyledimse dilim tutulsun! Her zaman olduğu gibi gene hep karşı taraf konuştu, ben dinledim!

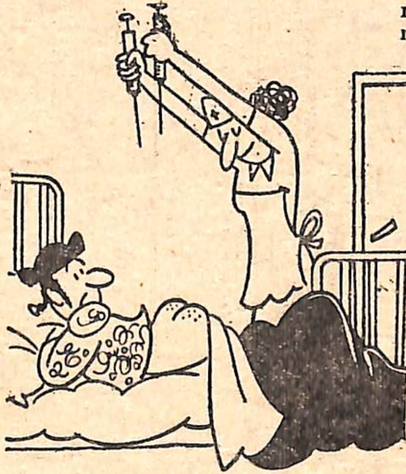
Neden?

Günlük olayları konuşuyorlardı. Biri:

— Okudunuz mu, dedi. Merkez Bankası piyasaya çıkaracağı paraları önce bir güzel dezenfekte ediyormuş.

— Niçin?

— Kimbilir? Belki de yoksul halka sirayetini önlemek için!...

Yazısız

Nasıl kazanmış?

Çamaşır günü küçüğün ceplerini karıştırırken gıcır gıcır bir on franklık bulan anne:

— Söyle bakayım, dedi, bu parayı kimden aldın?

— Babam verdi.

— Ya sen yalan söylüyorsun, ya da baban deli olmuş, diye söylendi kadın. Ne iş yaptın ki, on franklık harçlık koparabildin?

— Hiç, diye sırıttı oğlan. Babamın hizmetçiyle öpüşmesini seyrettim!

Bilgi aşkı

Yemekten sonra, kadın yün örüyor, kocası da gazete okuyordu.

— Sanat ve psikolojik problemlerin seni böylesine ilgilendirdiğini hiç sanmazdım, dedi karısı.

— Neden?

— Brigitte Bardot'nun çıplak resmine bakarak psikolojik bilgini arttırıyorsun da...

SÜZGEÇİNİZ VAR MI?

BAR

MERSİ

Yazılı

Doktorda

İneğin götürdüğü küçük danayı çeşitli testlerden geçiren psikiatri uzmanı:

— Kompleksleri var, dedi. Pastörizeden başka süt içmek istemiyor!

Gençlere sor

Ana - kız, sinemanın önünden geçerlerken afişteki yarı çıplak resimlere bakan anne, filmin ismini de heceleyince küçük bir çığlık attı:

— «Sevgilim, beni çabuk sev» Aman ne bayağı, ne ahlâksızca bir isim!

Ondört yaşlarındaki kız dudak büktü:

— Sanmam. Eleştirilere bakılırsa, tam biz yaştaki çocukların görmesi gereken bir film.

Yasak

Brezilyalı zengini asansörden çıkarken çeviren otel direktörü:

— Geceyi bir kadınla geçirdiğiniz yolunda, diğer müşterilerimizden pek çok şikâyetler geldi, dedi.

— Evet ama, dedi zengin, oda kiralarken otelin son derece rahat ve insanın dilediği gibi yaşamasına müsait olduğunu siz söylememiş miydiniz? Üstelik geceyi birlikte geçirdiğim kadın, karımdı.

— Şikâyetler de buradan doğuyor, dedi direktör. Müşterilerimiz karı koca kavgalarından pek hoşlanmazlar da...

Sporda...

Çalıştırdığı boksörü ringin köşesine çeken antrenör:

— Üçüncü raund az sonra başlayacak, dedi. Ne yapacağını biliyorsun değil mi?

İki raund yediği yumrukların etkisiyle feleğini şaşırmış olan boksör cevap verdi:

— Biliyorum. Raundun başlamasıyla bir sağ, bir sol daha yiyeceğim ve ardından ringi öpeceğim!

İskoç'ya'da

Sağlık dersinde öğrencilerden birini kaldıran öğretmen sordu:

— Dişlerimizi ne ile temizleriz?

— Diş fırçasıyla môsyö.

— Fırçamız yoksa ne yaparız?

— Sizi bilmem ama, biz ailece, babamın sattığı diş fırçalarını işe çıkmadan önce birer kez kullanırız!

İlk kez

Yedinci defa evlenen aktör, genç karısını yanına alarak, hafta sonunu geçirmek için amcasının Far West'teki evine gitmişti.

Yeni evlileri kapıda karşılayan amca:

— Tebrik ederim, dedi yeğenine. Uzun zamandan beri bu kadar güzel bir kadınla evlenmemiştin.

Peki, onun fiyatı?..

Resim sergisini dolaşan adam, tablolardan birinin önünde çakılınca, eserlerin sahibi saygıyla sordu:

— Sanırım pek beğendiniz?

— Çok...

— O halde size gereken kolaylığı gösterebilirim.

— Nasıl yâni?

— Tabloyu, katalog fiyatının yarısına verebilirim.

Bu sefer resim meraklısı sordu:

— Peki, katalog kaça?...

— Heey, ben bu taraftayım!..

Duymuş da anlamamış

Oniki yaşındaki Piyer, annesine sordu:

— Evli bir adamın, genç bir hizmetçiye «Ömrümde senin kadar güzel bir kız görmedim» demesi ne anlama gelir?

Kadın kaşlarını çattı:

— Kim kime söyledi bu sözleri?

— Babam, hizmetçiye...

Yüzü aydınlandı kadının:

— Karısına, çoktandır istediği kürk mantonun parasını verecek anlamına gelir yavrum!

Tamam mı?

İki yıl önce göründüğü doktorun karşısına çıkan romatizmalı hasta, «Rutubetten uzak durun» öğüdünü hatırlatarak, «Aradan iki yıl geçti doktor» dedi. «Ne dersiniz, yıkanabilir miyim artık?»

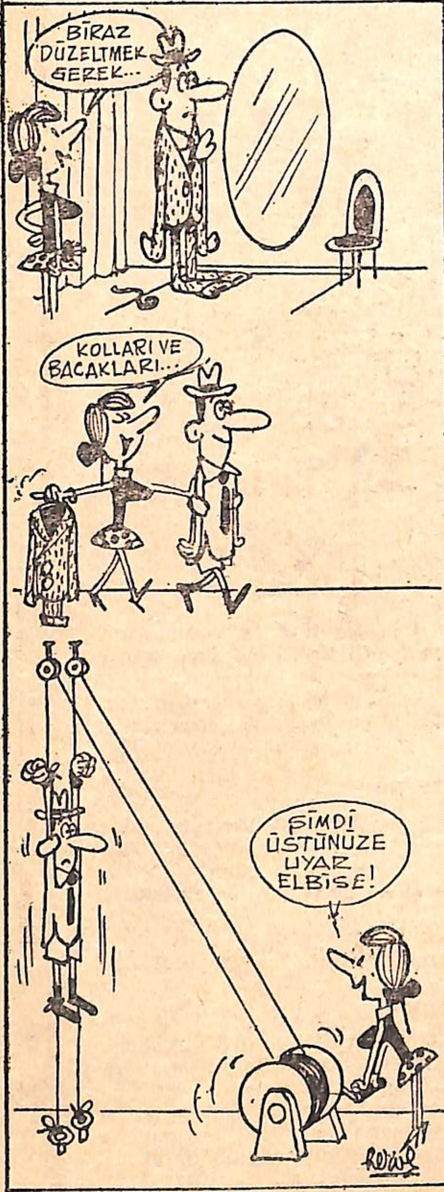
Basit bir formül

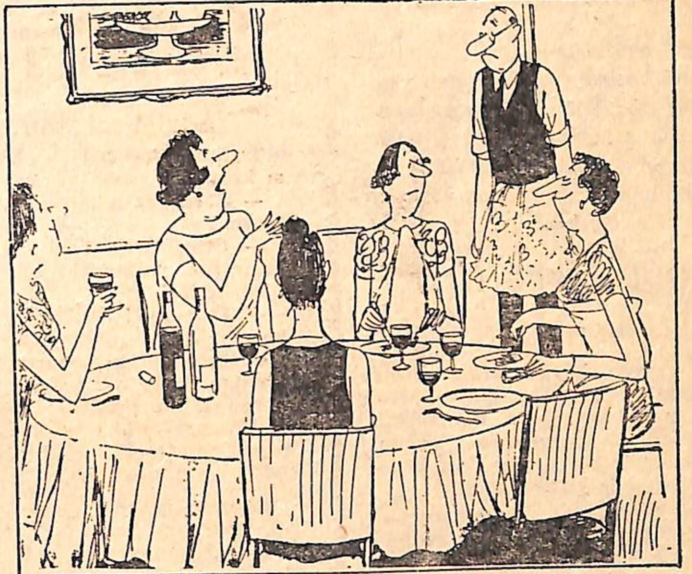
Piyangodan milyonlar kazanan kadına komşusu sordu:

— Bu uğurlu bileti nasıl buldun kuzum?

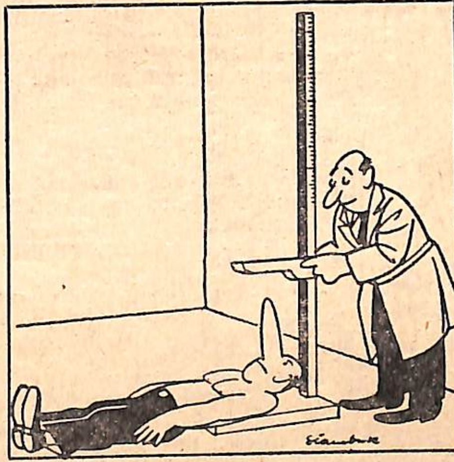
— Bir rüya sayesinde, dedi beriki. Tam on gün her gece 193748264 numarayı gördüm, rüyanın ters çıktığını bildiğimden, 462847391'i almaya karar verdim.

Dünya Karikatürleri

—BİZ KADIN KADINA KONUŞUYORUZ, SEN MUTFAĞA, BULAŞIKLARINA DÖN!..

YAZISIZ

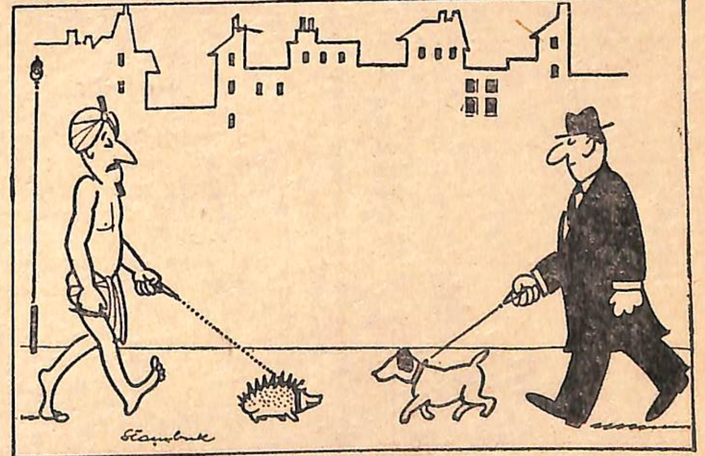
—TRAFİK İŞARETİNE DİKKAT ETMEZ DE HIZLI SÜRERSENİZ BÖYLE OLUR İŞTE!..

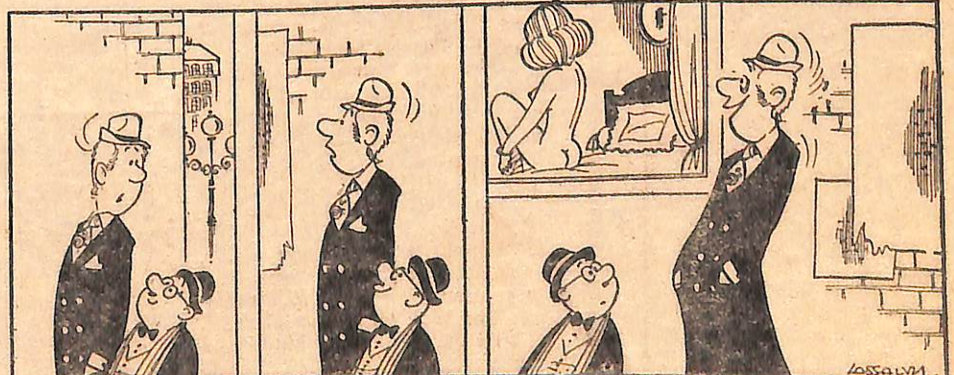
—KALIBIMI BASARIM, BU HANIMIN HEYKELİ... DOKUNUNCA HEMEN ANLADIM!..

YAZISIZ

YAZISIZ

—EVET, BU KADAR UZUN BOYLU OLMAK GERÇEKTEN SIKICI... —AMA BAZI ZAMANLAR... —FAYDASINI GÖRÜYORUM...

BU YIL: 25 milyon

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 614 — 23)

Akbaba-Loto 9

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20

İSİM ....

ADRES ....

Yepyeni Loto oynayın 1000'lerce lira kazanın

Sevgili okurlarımız,

Derginiz AKBABA yepyeni bir AKBABA LOTO yarışmasına başlamış bulunuyor. Bu YEPYENİ AKBABA LOTO yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 1000'lerce lira kazanabileceksiniz.

Aşağıda 1'den 20'ye kadar numaralanmış karikatürler görüyorsunuz. (1'den 20'ye kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de bulunmaktadır.)

Karikatürlere bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak gösteriniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir zarfa koyarak Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

